

“Kapanmak” değil
INSANCA YAŞAMAK!

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Dünyanın tarihini tek kelimeyle tanımlar

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ocak 2021 Sayı: 93

Fiyatı: 3 TL

İşçi ve emekçiler açısından son derece sıkıntılı ve zorlu geçen bir yılı geride bırakıyoruz. Bir yandan dünyanın pek çok yerinde emperyalist-gerici savaşlar sürüyor; diğer yanda ekonomik kriz ve onun yarattığı ağır sonuçlar devam ediyor. Tüm dünyayı etkisi altına alan koronavirüs salgını, bunların üzerine adeta tüy dikti. Geçen yılın Aralık ayında Çin’de tespit edilen salgın, kısa sürede tüm dünyaya yayıldı ve 2020 yılına damgasını vurdu.

Pandemiyle birlikte ekonomik kriz daha da derinleşti; işsizlik devasa boyutlara ulaştı, açlık ve yoksulluk kitlesel bir hal aldı, iflaslar çoğaldı; üstüne üstlük ölüm ve ölüm korkusu her yerde kol gezmeye başladı. Hastane önlerinde uzayan kuyruklar, kamyonlara doldurulan cesetler, toplu mezarlar, en gelişmiş emperyalist-kapitalist ülkelerde görülüyordu. Başta ABD olmak üzere bu ülkelerde en önce sağlık sistemi çöktü. Paralı hale getirilen sağlığa ulaşamayan geniş halk kesimleri ölüme terk edildi. Ve emperyalist sistemin yıldızları birer birer döküldü.

Pandemiye çözüm olarak başvuru-ulan “kısıtlama-kapanma-karantina” uygulamaları ise, devletlerin halk üzerindeki baskı ve şiddetini arttırdığı, denetim ve gözetleme ağını geliştirdiği, üstelik bunları gönüllü hale getirdiği bir mekanizmaya dönüştü. Pandemi öncesi birçok yerde yükselen halk hareketleri, direniş ve grevler, bu sayede kesintiye uğradı. Fakat pandemiyle birlikte artan baskılar ve zorlaşan hayat koşulları, kitleleri yeniden sokaklara çıkmaya, taleplerini daha güçlü haykarmaya itti. ABD’de bir siyahinin polis tarafından öldürülmesi, biriken öfkeyi patlattı. Amerika’dan Avrupa’ya yayılan ve aylar süren protestolara yol açtı. Köleliği simgeleyen tüm anıtlar bir bir yıkılırken, ABD’nin Seattle bölgesinde halk yönetimi ele geçirdi ve özerklik ilan etti.

Sayfa 2’de sürüyor

Bu çürümüş düzeni yıkmak için

Ya bir yol bulacağız

Ya bir yol açacağız!

Bu çürümüş düzeni yıkmak için

Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız!

ABD'den Lübnan'a, Fransa'dan Şili'ye dünyanın dört bir yanında halk ayaklanmaları yeniden başladı, hatta gelecek adına umut verici örnekler yaratıldı. Bu yanı sıra 2020 yılı, devletlerin baskı ve denetimini arttırdığı, ağır sömürü koşullarını dayattığı bir yıl olmakla birlikte; işçi ve emekçilerin mücadele gücünü büyüttüğü, yeni örnekler yarattığı bir yıl da oldu.

Pandeminin en çok vurduğu ülkelerden biri Türkiye'di. Ölüm oranlarıyla dünyada en üst sıralarda yer alırken Sağlık Bakanlığı vaka ve ölümleri sürekli düşük göstermeye çalıştı, hatta Türkiye'nin pandemiyle mücadelede en başarılı ülke olduğu yalanını yaydı.

Mart ayından itibaren son 10 ay; AVM'lerin açık parkların-sahillerin kapalı olduğu, haftanın 5 günü serbest, hafta sonunun yasaklandığı, ama her halükarda 65 yaş üstünün tecrit edildiği akla ziyan uygulamalarla geçti. Ve bu kısıtlamaların hepsinde işçiler "muaf" tutuldu. Yine tikiş tikiş toplu taşıma araçları veya servislerle işyerlerine gittiler, "fiziki mesafe"nin olmadığı koşullarda çalıştılar, yemek yediler. Ve doğal olarak en çok onlar öldü. Koronavirüs adeta bir "işçi hastalığı" halini aldı. Keza iş cinayetleri, bu dönemde yüzde 40 daha arttı.

Burjuva ideologlar ve reformistler, on yıllardır işçi sınıfının bittiğini, yerini robotların aldığını söyleyip durdular. Ancak pandemi koşulları işçi sınıfının hem niceliksel hem niteliksel önemini bir kez daha gösterdi. İşçiler bir gün bile çalışmazsa hayat duruyor ve insanlar ekmek dahi bulamaz hale geliyordu. Sadece kentlerde değil, tarımsal alanda da bu hayatiyeti ortaya çıktı. "Gıda tedarik zinciri"nin ilk halkası olan tarım işçileri için, bütün devletler özel yasalar çıkardılar. Çoğu göçmen olan tarım işçileri gelmediği koşulda ne hasat kaldırılabilir, ne de ekim yapılabilir. Ve elbette tarımın önemi tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi. Gümrük duvarları yükselip ülkelerarası trafik kesilince, "ithal ürün"e bağımlı hale getirilen ülkeler açlık tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

Kıscacası pandemi, varolan çelişkileri ve açmazları daha görünür hale getirdi; yalan ve demagojilerin perdesini yırttı. Bunlardan biri de zengin-yoksul arasındaki servet uçurumunun geldiği boyuttur. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de bu uçurumun derinliği dehşet vericidir. Örneğin şu anda Türkiye'deki bankalarda bulunan mevduatın yüzde 46'sı (yaklaşık yarısı) nüfusun yüzde 1'ine ait. Ki buna yurtdışındaki-gizli kasalardaki paraları dahil değildir. "Pandemi döneminde herkes fakirleşti" klişesi de tam bir yalandır. Ağırıklı olarak küçük ve orta ölçekli şirketler iflas ederken, kimi büyük şirketler kar rekorları kırmıştır.

Türkiye açısından AKP-MHP gerici-faşist

yönetimi altında pandemiye yakalanmak ayrı bir talihsizlikti. Bu yönetim, kitleler üzerindeki baskıyı, patronların ise karını arttırarak pandemiye fırsata çevirdi. Kendini güvenceye almak için silahlı güçlerini arttırdı, mafyanın-kontrgerillanın önünü açtı. İşçinin-emekçinin en küçük eylemini pandemi bahanesiyle engellemeye, polis zoruyla dağıtmaya kalktı. "Açız" diye bağırانların üzerine "al bir keyif çayı iç" diyerek çay atıldı. "Kuru ekmek yiyorlarsa aç değillerdir" sözleriyle, "ekmek bulamıyorsa pasta yesinler" diyen Fransız imparatoriçesi hatırlattılar, onun gibi tarihe geçtiler.

2021 yılına pandeminin "ikinci dalgası"yla ve aşırı tartışmalarıyla giriyoruz. Koronavirüse karşı en etkili yöntem olarak piyasaya sürülen aşılardan, emperyalistler arası rekabetin, tekellerin kar hırsınının, en temel insan hakkı olan sağlığın nasıl paraya havale edildiğinin yeni bir göstergesi oldu.

Zaten pandemi, sınıfsal ayrımları çok keskin ve net biçimde ortaya koydu. Yaşamının da ölümünün de sınıfsal karakterini gözler önüne serdi. Aynı şekilde emperyalist-kapitalist sistemin çürümüşlüğü, insanlığa vereceği hiçbir şeyi olmadığını; aksine işsizlik, açlık ve ölüm kustuğunu gösterdi.

Emperyalist sistem, 21. yüzyıla zafer çığıllıklarıyla girmişti. Sosyalist sistemin çöküşünü "tarihin sonu" ilan etmiş, kurulacak "yeni dünya düzeni"yle refah ve mutluluğun artacağını söylemişti! Ama daha ilk 20 yılında bu demagojiler çöktü. İşçi ve emekçiler, ezilen halklar yeniden ayağa kalktılar. Son on yıldır ise halk ayaklanmalarıyla dünyayı sarsıyorlar. Pandemiyle kısa bir kesinti yaşandıysa da, daha güçlü bir şekilde sokakları zapt ediyorlar.

2021, halk ayaklanmalarının devrimlere sıçradığı bir yıl olsun! Roma İmparatorluğu'na ilk yenilgisini yaşatan Anibal gibi, işçi sınıfının öncüleri de "ya bir yol bulacak, ya bir yol açacak" ama mutlaka insanlık ve doğa düşmanı bu sistemi yerle bir edecektir! Tüm insanlığın, hatta doğanın kurtuluşu bile, devrim ve sosyalizmi zorunlu hale getirmiştir!

Yeni kavga yılında devrim ve sosyalizm bayrağını daha da yükseltelim! İnsanlığın artan özlemi olan "savaşımsız, sömürsüz, sınıfsız bir dünya" mücadelesini büyütelim!

Okurlara...

Savaş, kriz ve pandemiyle geçen bir yılı geride bırakıyoruz. 2020 yılı, devletlerin baskı ve denetimini arttırdığı, ağır sömürü koşullarını dayattığı bir yıl oldu. Aynı zamanda işçi ve emekçilerin mücadele gücünün büyüdüğü, ileri adımlar attığı, yeni örnekler yarattığı bir yıl...

Pandemi koşulları, yaşamının da ölümünün de sınıfsal karakterini gözler önüne serdi. Pandemi "küresel"di, ama mücadele sınıfsal! Halk ayaklanmaları ve direnişler pandemiyle kısa bir süre kesintiye uğrasa da, zorlaşan hayat koşulları kitleleri yeniden sokaklara döktü.

Son on yıldır dünya halkları ayakta! Fakat bu ayaklanmalar, komünist ve devrimci önderlikten yoksun olduğu için devrimlere sıçrayamıyor. Ama biliyoruz ki, işçi sınıfının öncüleri "ya bir yol bulacak, ya bir yol açacak" ve mutlaka bu köhne sistemi yıkacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemin insana ve doğaya düşman yüzü tüm çıplaklığıyla görüldü. "Kapitalizm öldürür, sosyalizm yaşatır" sloganı, somut ve güncel bir slogan halini aldı. Doğanın kurtuluşu için bile devrim ve sosyalizm "olmazsa olmaz" hale geldi. Ve diyoruz ki, 2021, halk ayaklanmalarının devrimlere sıçradığı bir yıl olsun!

Yeni kavga yılına artan sorumluluğumuzun bilinciyle giriyoruz. Zor ama onurlu bir kavga yılı bizi bekliyor. İşçi ve emekçilerin, ezilen halkların, başta devrimci tutsaklar olmak üzere tüm devrimcilerin, yoldaşlarımızın yeni kavga yılını kutluyoruz.

En güzel yıllar kavgasını verenlerin olsun...

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

"Tarımda tekelleşme ve TARIM KRİZİ" kitabı çıktı. Yayınevimizden ve kitapçılardan temin edebilirsiniz.

93. Sayıda

3	AKP-MHP bloku çözülüyor
5	Mafyanın devletleşmesi-Devletin mafyalaşması
6	Demirtaş rehin tutuluyor
Bimeks ve Ekmekçioğlu işçileri direniyor
7	Yine sefalet ücreti
8	PTT-Sen direnişçileriyle röportaj
9	Metal işçisine polis saldırısı
Şavşat'ta HES'lere geçit yok
10	Eğitim-Sen 11. Kongresi; reformist sendikacılık
11	İsviçre'de protesto eylemi
12	Kapanmak değil insanca yaşamak
14	Tacizin ifşası devrimci bir tutumdur
Gazete Patika neden Oruçoğlu'nu savunuyor
16	Gülistan Doku nerede
17	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
18	Tutsaklardan mektup var
Aytaç Ünsal tutuklandı
19	AKP'li yıllarda Kürt sorunu-II

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 93 Ocak 2021, 3 TL(KDV %0)

Son aylarda AKP-MHP faşist blokunun saldırganlığı, sınır tanımaz ve pervasız bir hal aldı.

Öyle bir noktaya geldi ki, mafya liderleri devlet adına konuşur oldu; devleti temsil edenler ise, mafya gibi davranmaya başladı. Giderek daha açık bir çete görünümüne büründü. Üstelik lümpenkabadağı bir üslupla iyice düşkünleşip çirkinleşerek...

Bu faşist-gerici blok, kitle desteğini yitirdikçe, sırtlarını dayadıkları emperyalistlerin desteklerini çekme riski arttıkça, halkı korkutup sindirmek, muhalif tüm güçleri kıpırdamaz hale getirmek için daha fazla saldırganlaşıyor. Baskı ve şiddet dışında ayakta duramıyorlar. Geldikleri noktada esneme imkanları da kalma-

“karizması”nı sarsıyor, etrafını boşaltıp yalnızlaştırıyor; hem de AKP içindeki hoşnutsuzluğu arttırıyor. Artan saldırganlığın bir yönünü de, içte artan bu hoşnutsuzluğu ve çözülmeyi durdurma gayreti oluşturuyor.

Ancak öyle bir açmaz içindeler ki, kitle desteğini yitirdikçe içteki-dıştaki muhalefeti daha fazla korkutarak bastırmaya çabalyorlar; fakat bu çabaları, varolan erimeyi hızlandırmaktan, çatlakları büyütmekten başka bir işe yaramıyor. AKP’nin biraz soluklanmak için ortaya attığı “ekonomik ve hukuksal reform” balonu da ellerinde patladı. Hem MHP’yle çelişkilerini arttırdı, hem de kitleleri kandırmayı-yatıştırılmayı başaramadı.

AKP-MHP bloku çözülüyor SALDIRGANLIK ARTIYOR!

Olası bir erken seçimde AKP’nin “iktidarını” kolay kolay vermeyeceği, muhalefetin de dişe diş bir mücadeleye yürütmeyeceği ortadadır. Çok zorda kaldığında AKP’nin koalisyona razı olması veya muhalefetin kazandığını kabul etmesi durumunda bile, işçi ve emekçilerin kötü günleri bitmeyecektir. Yaşam koşullarının nispeten iyileşebilmesi için bile büyük direnişleri göze alması gerekecektir. Sokaklara çıkıp haklarını söke söke almadan, kim gelirse gelsin işçi ve emekçilerin koşullarında değişen bir şey olmayacaktır.

di. Hatta bayat demagojiler, “milli-yerli” retoriği de tutmuyor artık. Pandemiyle birlikte iyice derinleşen ekonomik kriz, işsizlik ve açlık tehlikesini her şeyin üzerine çıkardı. **Halkın sefaleti artarken sarayın bitmeyen şatafatı, daha fazla batmaya başladı. AKP-MHP tabanındaki erime, süreklileşti; ne yapsalar durduramaz hale geldi.**

Bütün bunlar kendi içlerindeki çatlakları da büyütüyor. **Her güç kaybeden, geriye giden yönetimlerin yaşandığı gibi iç çelişkileri artıyor, kopuşların ardı arkası kesilmiyor.** AKP içinden son bir yılda iki ayrı parti çıktı; MHP zaten bölünmüştü ve kitlesini büyük oranda İYİP’e kaptırdı. Yanı sıra her iki partinin “ağır topları” ya tasfiye oldu, ya da kendileri çekildiler. **İçteki bu çözülmeye sürerken, birbirleriyle ilişkileri de bozulmaya başladı.** AKP’yi ve Erdoğan’ı kendisine muhtaç hale getiren Bahçeli, her kritik aşamada **bunu kullanıyor.** Son olarak Çakıcı üzerinden Kılıçdaroğlu’na yapılan tehdit, Bahçeli’nin Erdoğan’a tehdidiydi aynı zamanda. Ve Erdoğan, buna boyun eğdi, Bülent Arınç gibi, yanında son kalan “eski dava arkadaşları”ndan birini daha harcadı. Bu durum hem Erdoğan’ın

“Reform” dedikleri...

Pandemiyle birlikte artan ekonomik kriz, açlık ve ölüm tehlikesi, Erdoğan’ın yüzüne karşı haykırılan bir kerteye ulaştı. Dövizin durdurulamayan yükselişi, ekonomik darboğazı daha fazla sıkılaşmaya başladı. Üstelik ABD seçimlerinde Erdoğan’ın “kanka”sı Trump yenilmiş, Türkiye’de muhalefeti destekleyeceğini söyleyen Biden kazanmıştı. AB’yi oluşturan ülkelerin Erdoğan’a dönük eleştirileri artmış, AB’nin ve ABD’nin yaptırım tehlikesi kapıya dayanmıştı.

İçteki ve dıştaki bu sıkışma, Erdoğan’ı yeni hamlelere itti. Damat Berat Albayrak’ı harcama pahasına “at değiştirmek” zorunda kaldı. **Yaşanan ekonomik sorunları damatın üzerine yıkarak, bitmeyen “yeni bir sayfa”larından birini daha açtı. Yeniden AB’ye methiyeler dizmeye, “ekonomik ve hukuksal reform”dan dem vurmaya başladı.**

“Ekonomik reform” adına ilk yapılan, ekonomi bürokrasisini değiştirmek oldu; Merkez Bankası ve Hazine Bakanlığı eski AKP’li bakanlara devredildi. Erdoğan’ın “faiz neden-enflasyon sonuç” nakaratı yerle bir edildi; faizler önce yüzde 5 sonra yüzde 2 artarak yüzde 17’ye çıkarıldı. Katar Emiri’ne İstanbul Borsası’nın bir

kısmı satıldı. Yurtdışından getirilen dövizle ilgili hiçbir sorun çıkartılmayacağı yinelenerek kara paralarını aklamak isteyen uyuşturucu baronlarına çağrılar yapıldı vb...

Bütün bunların sonucunda dövizi biraz geriye çekmeyi ve resmi enflasyonu yüzde 12’lerde göstermeyi başardılar. Böylece asgari ücret başta olmak üzere işçi-memur-emekli yoksul kesimlerin ücretlerini düşük tutmanın zemini de hazırlanmış oldular.

“Hukuksal reform” adına ise, söylenen tek şey “Anayasa mahkemesinin kararlarına uyulacağı” oldu. Adalet kurumunun başındaki Adalet Bakanı, ülkedeki adaletsizlikten yakınıyordu. Oysa zaten anayasada AYM kararlarının bağlayıcı olduğu yazılıydı. **Ama işlerine gelmeyen her kararda “AYM’yi de kararlarını da tanımıyorum” diyen bir cumhurbaşkanı ve AYM kararlarını bozan alt mahkemeler vardı.** Dahası Bahçeli, “AYM’nin yeni sisteme uygun hale getirilmesi”ni istemişti. Kanun-kurum tanımama, sonra onları istediği gibi eğip-bükme, bu bloğun yönetim tarzı olmuştur zaten. Hem de bu kurumların üyelerinin neredeyse hepsini kendileri atadıkları halde...

“Hukuk reformu” söylemlerinin arttığı bir dönemde **Demirtaş’tan Kavala’ya hukuk-dışı bir çok uygulamanın altında imzası olan İstanbul Cumhuriyet Savcısı İrfan Fidan’ı önce Yargıtay üyesi yaptılar, ardından oradaki koltuğuna oturmadan Anayasa Mahkemesi üyeliğine seçtirdiler.** Her tür yasa ve kurula takla attırarak ve AYM’ye aday diğer Yargıtay üyelerini bir biçimde sindirerek...

Aynı günlerde AHİM’in Demirtaş’la ilgili aldığı tahliye kararını da bizzat Erdoğan’ın ağzından tanımayacaklarını bildirdiler. Erdoğan daha önce de Demirtaş’la ilgili AHİM kararı için “bir yolunu buluruz, karşı hamlemizi yaparız” demişti. “Karşı hamle” olarak 6-7 Ekim olaylarından davalar açtılar. Ve daha kendi yargılarının bile kararını beklemeden “terörist” ilan ettiler. MİT tırlarını deşifre ettiği için gazeteci Can Dündar’a 27 yıl gibi ağır bir hapis cezası verdiler.

Bunlarla da bitmedi. Sallanan koltuklarını sağlama alabilmek için yeni saldırı yasaları hazırlıyorlar. HDP’li belediyelerden sonra **İçişleri Bakanlığı’na dernek ve vakıflara kayyum atama yetkisi veriliyor. Böylece ele geçiremedikleri kitle örgütlerine kayyum atayacaklar. Keza “terörist” ilan ettikleri kişi**

ve kurumların mallarına-mülklerine el koyabilecekler.

Zaten kendilerine karşı duran herkese kolayca "terörist" yaftasını yapıyorlar. Cezaevlerinde çıplak arama uygulamasını meclise taşıyan HDP milletvekili Gergerlioğlu için de Süleyman Soylu "terörist" dedi. AKP sözcülerinden Özlem Zengin, "Gergerlioğlu meclisi teröriste ediyor, Türkiye'de çıplak arama yok!" diye ekledi.

Erdoğan'ın "hukuk reformu"ndan sözettiği günlerde yapılanlar, önceki dönemleri aratacak cinstendir. Nazi polisleriyle aynı tarzda yüzlerce ev baskını ve tutuklama yapıldı. Bahçeli HDP'nin kapatılmasını istedi. Gazeteci Yılmaz Özdil ile Cüneyt Akman, meteorolojinin "yağmur geliyor" raporunun ardından Diyanet'in "yağmur duası"na çıkma sahtekarlığından sözettikleri için haklarında dava açıldı. Keza Diyarbakır'da köylüler, elektrik kesintisine karşı "elektrik duası"na çıkınca, onlar hakkında da dava açıldı. Diyaneti teşhir etmek ya da inanmadığını söylemek suçtu! Bu arada ağza alınmayacak küfürlerle Kılıçdaroğlu'nu ölümle tehdit eden Çakıcı'yla ilgili hiçbir soruşturma açılmadı, CHP'nin suç duyurusuna rağmen Çakıcı bir ayı aşkın süre "bulunamadı."

Bir twit atanın bile gece yarısı ev baskınlarıyla gözaltına alındığı bu ülkede, ana-muhalefet partisinin liderini ölümle tehdit eden bir mafya lideri hakkında dava açılmıyor. Ve bütün bunlar "hukuk reformu"ndan dem vurulduğu günlerde gerçekleşiyor. Onun içindir ki, "reform" sözüne gülüp geçiyor; hatta "reform diyorlarsa, yeni saldırı dalgası gelecektir" endişesi dile getiriliyor.

Muhalefeti bölme çabası

AKP-MHP blokunun ayakta kalma çabası, bir yandan da muhalefet partilerinin içini karıştırma, onları bölüp parçalama girişimleri sürüyor. Hem muhalefetin bir blok olarak karşılarına dikilmelerini önlemek, hem de tek tek güçlenmelerine izin vermek için ellerinden geleni yapıyorlar.

İYİ Parti'yi Ümit Özdağ ile yıpratmaya çalıştılar. MHP'den İYİP'e kayan milliyetçi kesimleri durdurabilme için İYİP'in HDP ile gizli anayasa çalışmaları yaptığını söylediler. Zaten uzun bir süredir HDP'yi düşmanlaştırma ve diğer muhalif partilerle HDP'nin biraraya gelmesini engelleme çabaları sürüyordu. İstanbul Belediyesi'ni CHP'ye kaptırmalarında HDP'nin rolü ortadaydı. CHP ve İYİP'in "millet ittifakı"na HDP'nin katılması, AKP-MHP blokunun oy kaybını daha da arttıracaktı. Ümit Özdağ aracılığıyla milliyetçi-şoven kesimleri kışkırttılar, fakat pek başarılı olmadılar. Özdağ, bir milletvekiliyle birlikte İYİP'ten ayrıldı.

CHP'yi ise Muharrem İnce ve Mustafa Sarıgül ile bölmeye çalıştılar. İnce, "Memleket Hareketi" adıyla bir ülke turuna çıkacağını duyurdu. Fakat bu tur bir-kaç ille sınırlı kaldı, gerisi gelmedi. Çünkü Muharrem İnce'ye CHP tabanında bir ilgi, katılım yoktu. Aksine cumhurbaşkanlığı seçiminde

önceden esip gürelemiş, umut ve beklentiyi arttırmış ama seçim gecesi "adam kazandı" mesajıyla sırta kadem basmıştı. Kitleler bu aldatılışı, yalnız bırakılışı unutmuyordu. Mustafa Sarıgül ise, yeniden aday gösterilmeyince DSP'ye geçmiş ve Şişli'de DSP adayı olarak CHP'nin karşısına dikilmişti. Öncesinde de oğlu aracılığıyla Şişli Belediyesi'ni karıştırmaya tepkilere yol açmıştı. Sarıgül'ün uzun süredir varlığını sürdüren "Değişim Hareketi" geçtiğimiz günlerde partileşti. Fakat ne Sarıgül, ne de İnce, CHP tabanında bir heyecan, bir dalga yaratabilmiş değiller.

HDP'yi ise, zaten uzun süredir "terörist" olarak damgalayıp hareketsiz bıraktılar. Neredeyse kazandığı bütün belediyelere kayyum atandı, belediye başkanları, meclis üyeleri tutuklandı; milletvekillerinin dokunulmazlıkları kaldırıldı, bir kısmı tutuklandı; binaları sürekli basılıyor ve üyeleri gözaltına alınıp tutuklanıyor. Başını Vatan Partisi'nin çektiği "HDP'nin kapatılsın" kampanyası, Bahçeli'nin de desteğiyle iyice ısıtıldı.

Sadece bölüp-parçalama girişimleriyle değil; HDP'li belediyeleri kayyumla, CHP'li belediyeleri ise iş yapamaz hale getirerek kitlelerle bağlarını koparmaya çalışıyor. Demirtaş'ı 4 yıldır içeride rehin tutarken, Kılıçdaroğlu'na linç girişiminden ölümle tehdidine çeşitli operasyonlar düzenliyor. CHP İstanbul İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu başta olmak üzere öne çıkan isimleri hakkında davalar açıyor vb...

AKP-MHP gerici-faşist blokunun muhalefeti dağınık ve güçsüz tutmak için her yolu denediği ortada. Fakat bunun karşısında muhalefet partilerinin de AKP ve MHP'yi teşhir etmek dışında yaptıkları bir şey yok. Son bütçe görüşmelerinde bu faaliyeti bir vites daha arttırdılar. Sarayın lüks harcamalarını ya da "Beşli çete" denilen inşaat şirketlerinin karlarını anlatıp durdular. Ancak yıllardır tazminatlarını alamayan maden işçilerinin, traktörlerine icra gelen üreticinin, kepenk kapatmak zorunda kalan esnafın, zeytinlikleri kesilen köylünün direnişlerinde yer almıyorlar. Halkın her kesiminde oluşan tepkinin eylemlere dökülmesini ve büyümesini istemiyorlar. Öyle ki, kendilerine dönük ağır saldırılara karşı bile (mesela Kılıçdaroğlu'na dönük linç girişimi ya da HDP belediyelerine kayyum atanması gibi) doğru düzgün bir tepki göstermiyorlar.

Üstelik "yeni sistem"le birlikte zaten sınırlı olan gücünü iyice kaybeden parlamentoda kalmaya

devam ediyor, böylece bu yönetimi meşrulaştırıyorlar. Özellikle dış politikada, Libya'ya asker göndermekten, Suriye'nin işgaline kadar yayılmacı politikalarına CHP ve İYİP'in onay verdiklerini, meclise getirilen tezkerele-re imza attıklarını biliyoruz. Son olarak 2021 yılının "İstiklal marşı yılı" ilan edilmesi, HDP dahil tüm partilerin onayıyla gerçekleşti.

AKP bunca yıpranmışlığa rağmen 18 yıl işbaşında kalabilmeyi, asıl olarak böyle bir muhalefete borçludur.

Erken seçim çağrıları

Muhalefetin son dönemdeki çağrısı, "erken seçim"dir. Esasında hem dıştaki gelişmeler, hem içeride artan tepkiler, AKP'yi erken seçime zorlamaktadır. Oy kaybının istikrarlı bir şekilde sürdüğü koşullarda AKP-MHP bloku için de erken seçim tek çare görünmektedir. 2021 yılında seçim olasılığı çok güçlüdür.

Ne var ki, bu seçimlerin kitlelerin derdine ne kadar çare olacağı meçhuldür. Dahası, AKP'nin seçim oyunlarına, hilelerine, seçim sonrası çamura yatmalarına bu muhalefetin ne kadar direneceği bile şüphelidir. Son olarak bütçe görüşmeleri sırasında İYİP'li bir milletvekilinin, "bütçeyi iktisatlı kullanın, yılın ikinci yarısı alacağız" sözüne karşılık, Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu "ülkede seçim yok, seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz; yoksa darbe beklentiniz mi var? Siz de mi Biden'dan umut bekliyorsunuz" dedi. Muhalefeti ABD'den medet beklemekle suçladığı gibi, seçimleri kazanmaları durumunda bile, bunu "darbe" olarak niteleyeceklerini ve "iktidarı vermeyeceklerini" baştan ilan etti. Bugüne kadar izledikleri pratikle de bunu göstermişlerdi zaten.

Muhalefeti-hükümetiyle halkı bir kez daha seçim oyununa alet etmeye hazırlanıyorlar. **AKP-MHP bloku seçim yasalarını kendi lehlerine nasıl değiştireceklerine kafa patlatıyor; muhalefet partileri de kitlelerin öfkesi sokağa taşmadan, ABD ve AB'nin sıkıştırmasıyla yönetimde söz sahibi olmak istiyor.** Yeniden parlamenter sisteme dönmeyi kabul etmesi koşuluyla Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığına bile razılar. Ya da AKP'yle koalisyon kurarak "yumuşak bir geçiş" yapabilirler.

Kısacası olası bir erken seçimde AKP'nin "iktidarını" kolay kolay vermeyeceği, muhalefetin de dış bir mücadele yürütmeyeceği ortadadır. Çok zor da kaldığında AKP'nin koalisyona razı olması veya muhalefetin kazandığını kabul etmesi durumunda bile, işçi ve emekçilerin kötü günleri bitmeyecektir. Yeni hükümet, "enkaz devraldık" diyerek, faturayı yine işçi ve emekçilere yıkacaktır.

Her halükarda işçi ve emekçilerin kurtuluşu, seçimle ve seçimdeki bir değişiklikle olmayacaktır. Yaşam koşullarının nispeten iyileşebilmesi için bile büyük direnişleri göze alması gerekecektir. Sokaklara çıkıp haklarını söke söke almadan, kim gelirse gelsin işçi ve emekçilerin koşullarında değişen bir şey olmayacaktır. Bunun bilincinde hareket etmeli ve kendi davası için dövüşmelidir.

Mafyanın devletleşmesi- Devletin mafyalaşması

Geçtiğimiz günlerde mafya lideri Alaattin Çakıcı, CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu'nu, kendine has küfürleriyle dolu bir mektupla tehdit etti. Ardından MHP lideri Devlet Bahçeli, Çakıcı için "ülküdaşım, dava arkadaşım" dedi. Bu açıktan sahipleniş, gelinen noktanın görülmesi bakımından oldukça çarpıcı ve sarsıcıydı.

Elbette Bahçeli'nin Çakıcı'ya sahip çıkması yeni değil. **Bahçeli, Çakıcı daha cezaevinde iken ziyaretine gitmiş, birlikte fotoğraflarını servis etmiş ve onun tahliye edilmesi için "af yasası" hazırlayarak AKP üzerinde baskı kurmuştu.** Sonunda bu yasayı geçirip Çakıcı'nın serbest bırakılmasını sağladı da.

O Çakıcı ki, Türkiye'de mafya deyince, ilk akla gelen isimlerden biridir. Eşini öldürtmekten uyuşturucuya kadar birçok suçtan yargılanmış, hapis yatmıştır. Adlarına "ülkücü mafya" denilen Çakıcı ve benzerlerinin MHP'yle ilişkisi zaten biliniyordu. Dahası, devletin gizli operasyonlarında kullanıldıkları da sır değildi. Ama **hiç bir dönem bu kadar açıktan bir sahipleniş olmamış, ilişkinin aleniyet kazanması böylesine pervasız biçimde sergilenmemiştir.**

Dolayısıyla bugünü farklı kılan; Bahçeli'nin Çakıcı'yı sahiplenmesi değildir sadece. Çakıcı'nın Kılıçdaroğlu'na yazdığı küfür dolu tehdit mektubundan sonra "dava arkadaşım" diyerek arkasında durması, bu suça ortak olmasıdır. **Bir siyasi partinin liderinin bir mafya lideri ile aynışması, onun üzerinden bir başka siyasi parti liderine küfür ve tehdit savurmasıdır.**

Bununla da kalmıyor. MHP bugün AKP'nin "küçük" (gerçekte büyük) ortağı durumundadır ve ülke yönetiminde söz sahibidir. Üstelik AKP Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı sıfatıyla **Erdoğan'ın konuya dair tek bir söz söylememesi, işi MHP'den çıkarıp bir bütün olarak yönetimin tutumu düzeyine çıkarmıştır.** Çakıcı'nın sözlerine alt perdeden dahi olsa karşı çıkan AKP'lilere dönük soruşturmaların başlaması, hatta Bülent Arınç gibi "ağır top"ların harcanması, AKP'nin MHP'ye bağımlılığı kadar; mafya-devlet ilişkisini de ortaya koyuyor.

Daha önce yine bir başka mafya lideri Sedat Peker, muhalifleri "kan banyosu yaptırmakla" tehdit etmiş ve hakkında hiçbir işlem yapılmamıştı. Peker'den sonra Çakıcı dönemi başladı. Çakıcı, yurt gezilerine çıkıyor, eski kontra elemanlarıyla toplanıyor, oradan Edirne'ye geçip CHP'li Belediye Başkanı'nı ziyaret ediyor, onun elinden hediyeler alıyor ve muhalifleri en ağır sözlerle tehdit edebiliyordu. **Son yıllarda sadece MHP'nin değil, AKP'nin de mafyayla iş tuttuğu bir dönem başladı. Mafyanın devletleştiği, devletin mafyalaştığı bir tablo oluştu.** AKP-MHP

bloğunun bugünkü görünümü budur.

"Mafya-devlet" ilişkisinin en çok tartışıldığı dönem, 3 Kasım 1996 yılında Balıkesir'in Susurluk ilçesinde gerçekleşen bir trafik kazası olmuştu. Kamyonla çarpışan lüks bir otomobilin içinde, firari faşist Abdullah Çatlı, DYP milletvekili Sedat Bucak ve Emniyet Müdürü Hüseyin Kocadağ biraradaydı. Ki o yıllar, başta Kürt illerinde olmak üzere arka arkaya "faili meçhul" cinayetlerin işlendiği bir dönemdi. '80 öncesi işlediği cinayetlerden aranan faşist Abdullah Çatlı'nın devlet tarafından birçok kirli işte kullanıldığı bu kazayla birlikte ayan-beyan ortaya çıktı. Dönemin başbakanı Tansu Çiller de, "devlet için kurşun atan da kurşun yiyen de şerefli" diyerek, Çatlı'yı devlet adına sahiplendi. Onu bir kahraman gibi gösterip büyük bir cenaze töreniyle yolcu ettiler.

Abdullah Çatlı, Mehmet Ali Ağca, Oral Çelik, Haluk Kırıcı gibi MHP'li faşist katiller, '80 öncesi yükselen halk hareketini durdurmak, '80 sonrası ise Ermeni örgütü ASALA'yı ve Kürt hareketini bastırmak amacıyla tetikçi olarak kullanıldılar. Her dönem devletle bağları vardı; fakat bu bağ '80 öncesi daha gizli ve dolaylıydı, 12 Eylül sonrası ise doğrudan devlet tarafından görevlendirildiler. Ama hiçbir dönem bu kadar açıktan sahipleniş olmamıştı.

Çakıcı'nın sözkonusu mektubu yazmadan kısa bir süre önce, Bodrum'da eski komutanlarla birarada fotoğrafları yayınlandı. **Mehmet Ağar, Engin Alan, Korkut Eken gibi geçmişin kontra elemanları ve mafya liderinin aynı karede yer alması, 1995 yılında Susurluk'ta ortaya çıkan resmi hatırlatıyordu ve "yeni bir Susurluk fotoğrafı" şeklinde yorumlandı.** Tek fark; o zaman "kaza" sonucu ortaya çıkan bu içişlik, şimdi aleni bir şekilde ifşa ediliyordu. Keza 1978 yılında 7 TİP'li öğrenciyi katleden Haluk Kırıcı'nın bir televizyon kanalına çıkarılması ve bu katliamı meşrulaştırması, eski faşist liderlerinin yeniden parlatıldığını gösteriyordu.

Bugün artık en yetkili makamlar, faşist katillerle, mafya liderleriyle ilişkilerini saklamaya bile gerek duymuyorlar. Çakıcı'nın Bahçeli tarafından açıktan, Erdoğan tarafından ise örtük

bir şekilde sahiplenilmesi, bunun son örneği oldu. Belli ki, hasımlarını bu şekilde korkutmak, sindirmek istiyorlar. Daha önemlisi, kriz ve pandemi koşullarında bıçağın kemiğe dayandığı işçi ve emekçilerin olası patlamalarının önünü şimdiden kesmek istiyorlar. **Ellerindeki polis, jandarma, bekçi ordusu yetmiyor; mafya bozuntusu para-militer güçleri devreye sokuyorlar. Özcesi; toplumsal muhalefetin her yükseliş döneminde olduğu gibi, sokaklar terörize ediliyor; kitleler faşist terörle korkutuluyor.**

CHP'ye yakın bir gazeteci olan Necdet Saraç'ın 15 Ekim'de yazdığı "Sokak hazır, muhalefetin silkelenmesini bekliyor" başlıklı yazısına, MHP Genel Başkan Yardımcısı Semih Yalçın, "sıkıysa sokağa çıkın!" diye yanıt

verdi. Ardından Devlet Bahçeli, "Hele bir sokağa çıkın. Hanyayı Konyayı görürsünüz" sözleriyle, bu tehdidi devam ettirdi.

Kılıçdaroğlu'nun Bahçeli'ye atfen söylediği "sarayın bekçisi" sözüne ise, Çakıcı hürledi; "seni bakla kazığı ile tanıştırdım" gibi kendine yakışır bir jargonla Kılıçdaroğlu'nu ölümle tehdit etti. Bahçeli'nin Çakıcı'ya tam da bu sözlerinin ardından "dava arkadaşım" diyerek sahip çıkması, onunla aynı "dava"yı güttüklerini ilan etmesi, Kılıçdaroğlu'na ölüm tehdidini meşrulaştırması, onaylamasıydı.

Son aylarda CHP'ye ve Kılıçdaroğlu'na yönelik tehditlerde gözle görülür bir tırmanış var. CHP'nin sinik muhalefetine karşın hedefe çakılması, boş yere değil. **CHP nezdinde genel olarak toplumsal muhalefete gözdağı veriliyor.** Haklarını almak için Ankara'ya yürümek isteyen madencilere, işten atıldığı için direnişe geçen metal işçilerine; pandemiyle birlikte iflasın eşiğine gelen esnafa, küçük üreticiye, doktorlara vb. kısacası ezilen-sömürülen tüm kesimlere sopa sallanıyor.

Elbette **bu, AKP-MHP bloğunun kitle hareketinden ne denli korktuğunun ve ne kadar zor günler yaşadığının açık kanıtıdır.** Son günlerde içlerindeki çatırdama da, ayaklarının altındaki halının çekildiğini göstermekte ve can havliyle saldırıya geçmektedirler. Mafya liderlerinden kontra elemanlarına kadar ellerindeki tüm güçleri seferber etmeleri, içlerine düştükleri açmazın ve korkunun büyüklüğünü gösterir.

Bugün için büyük bir kitle hareketinin olması, kimseyi yanıltmasın! **Onlar dipten gelen fırtınayı bizden daha iyi farkediyor ve hemen tırnaklarını gösteriyorlar. Çürüyen her rejim gibi mafyalaşıyor, her aracı devreye sokuyorlar.** Ama bütün bunlar, ne fırtınanın patlamasını önleyebilir, ne de fırtına sonrası ayakta kalmalarını sağlayabilir. Sonu gelen her yönetim gibi tüm güçleriyle saldıracaklar, fakat bu onların yıkılışını durduramayacak...

6 Aralık 2020 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Asgari ücret için eylemler

Tüm Çalışanlar İçin Sağlık Platformu (TÇSP), Asgari Ücret Belirleme Komisyonu'nun toplantılara başlamasının ardından, işçi ve emekçilerin sesi-taleplerini duyurmak için çeşitli eylemler gerçekleştirdi.

Bu eylemlerden ilki, 7 Aralık'ta Unkapanı'nda bulunan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölgesi'nin önünde yapıldı. Saat 15'te "İnsanca yaşamaya yetecek kadar asgari ücret ve insanca yaşamak istiyoruz" pankartının açılmasıyla başlayan eylemde, taleplerle ilgili dövizler de yer aldı. Sendikalaştıkları için işten atılan Sinbo işçilerinin de destek verdiği eylemde "Asgari değil insanca yaşamak istiyoruz", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" sloganları atıldı. Basın açıklamasında asgari ücretin insanca yaşanacak düzeye çıkarılması ve krizin faturasının patronlara ödetilmesine dönük talepler sıralandı. Ardından Sinbo işçileri adına bir konuşma yapıldı.

21 Aralık günü Mecidiyeköy'de yapılan "Asgari değil, insanca yaşam" eylemde de, sefalet zammına karşı tepki gösterildi.

TÇSP'nin Mecidiyeköy metro çıkışında gerçekleştirdiği eylemde, krizin ve salgının faturasının işçilere ve emekçilere ödetilmesine karşı çıkacaklarını belirtti. Saat 19'da, "Yaşamın asgarisi olmaz! İnsanca çalışmaya yetecek asgari ücret ve güvenli çalışma istiyoruz" pankartının açılmasıyla başlayan eylemde, sefalet ücretine karşı sloganlar atıldı. Yapılan konuşmalarda asgari ücretin kapalı kapılar arkasında görüşülmesinin bir kez daha işçilere sefalet zammı dayatması anlamına geldiği, krizin ve salgının yükünün işçilere-

emekçilere yüklenmek istendiği ve bu dayatmanın kabul edilmeyeceği, sokakta gerekli cevabın verileceği, işçilerin ve emekçilerin de bu eylemlere destek vermesi gerektiği vurgulandı. Platform, taleplerini şu şekilde sıraladı:

1. İnsanca yaşamaya yetecek asgari ücret ve güvenceli çalışma istiyoruz!
2. Asgari ücret AĞ hariç net olarak hesaplınsın, vergi dışı bırakılsın, yoksulluk sınırına vergi dilimi kaldırılınsın!
3. İşsizler için en az asgari ücret kadar geçim ücreti bağlınsın!
4. Asgari ücret görüşmeleri halka açık yürütülsün!
5. Ücretsiz izin kaldırılınsın, güvenceli çalışma sağlınsın!
6. Düşük ücret yüksek vergi politikasından vazgeçilsin ve vergiler sermayedarlar için artırılsın. Karlarına kar katanlar krizin faturasını ödesin!

Eylemde, ücretsiz izin dayatmasına karşı 31 günlük direnişlerinin ardından kazanım elde eden Sinbo işçileri ve KHK ile işten atılan bir emekçi konuşmalar gerçekleştirdi.

Eylem, atılan sloganların ardından bitirildi. Kurumlar eyleme kendi flamaları ve dövizleriyle katıldılar.

Demirtaş rehin tutuluyor

Selahattin Demirtaş, 4 yıldır keyfi biçimde tutuluyor. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), Demirtaş'ın uzun tutukluluk sürecinin hukuksuz olduğunu belirterek derhal tahliye edilmesi kararı aldı. Fakat Erdoğan bir kez daha "AİHM kararı bizi bağlamaz" dedi. Oysa AİHM kararlarının bağlayıcı olduğuna dair anayasa maddesi bulunuyor. Erdoğan da tam üç kez AİHM'e başvurarak haklarını elde etmiş.

AKP-MHP blokunun hukuk-dışı uygulamalarına ve mahkemeleri yönlendirmelerine en tipik örnek Demirtaş davasıdır. Erdoğan daha önceki AİHM kararına da "bir yolunu bulur, karşı hamlemizi yaparız" demişti. Ve gerçekten de mahkemeler yeni bir dava açarak Demirtaş'ın tahliyesini durdurmuştu. Yakın bir zamanda Erdoğan, Demirtaş için "hakları varsa da onu savunacak olan biz değiliz, önünün açılmasına yol vermeyiz" diyerek, AİHM kararı öncesinde tutumunu ortaya koymuştu. Daha ileri giderek, ortada kendi mahkemelerinin bile verdiği bir karar yokken, "Kobane'nin, Yasin Börü'nün faili odur" dedi. Ve her ağızlarını açışlarında "terörist" demeye başladılar.

Uzun süre HDP'nin eşbaşkanlığı görevini üstlenmiş, cumhurbaşkanı adayı olmuş, önemli bir siyasi lider olarak sivrilmiş Demirtaş'ın dokunulmazlığının kaldırılıp içeri atılması, tamamen keyfi ve düşmanca bir yaklaşımdır. Ve bu keyfiyet 4 yıldır sürmektedir. Demirtaş'ın Erdoğan'ı kastederek "seni başkan yaptırmayacağız" sözleri, Erdoğan'ın kişisel bir düşmanlığına da yolaçmıştır. Fakat asıl olan, Kürt halkına ve HDP'ye dönük saldırıların Demirtaş'ta somutlanmasıdır.

Ne AİHM'den ne de mahkemelerden medet beklemeden, Demirtaş ve tüm siyasi tutsaklara özgürlük talebiyle mücadele yükseltilmelidir. Onların serbest kalmasını sağlayacak temel unsur budur.

Bimeks ve Ekmekçioğlu işçileri direniyor

Bimeks'in kapanan mağazalarından işten çıkarılan işçiler, tazminatları ve maaşlarını alamadıkları için eylem yapıyorlar.

Bimeks, 1990 yılında Mehmet Murat Akgiray

ve Ahmet Vedat Akgiray kardeşler tarafından kurulmuştu. 2013 yılında Electro World ve Darty'nin Türkiye temsilciliğini satın alarak büyümeye devam etti. 2015 yılında Türkiye'nin en büyük 100 şirketi ve organize perakendede ilk 5 şirketi içine girmişti. Ancak bu arada 2014 yılından itibaren işten çıkarmalara, işçilerin ücretlerini kısmen ödemeye ya da hiç ödememeye başladı. Bu süreçte, işçilere mobing uygulayarak

2018 yılında mağazalar tamamen kapandı ve 1500 işçi işten çıkarıldı.

İşten çıkarılan işçiler açtıkları davaları kazandılar. Ancak şirketin üzerinde malvarlığı bulunmadığı için hukuki yoldan bir kazanım elde edemiyorlar. Çünkü 2016-2020 yılları arasındaki süreçte Bimeks tüm malvarlığını elden çıkarıyor, mağazalardaki mallar da çeşitli yöntemlerle kaçırılıyor. Haczedilecek mal olmadığı için, alacakların tahsili aşamasına gelinemiyor.

Haklarını almak isteyen işçiler,

Akgiray kardeşlerin öğretim üyesi olarak görev yaptığı Boğaziçi Üniversitesi ve Özyeğin Üniversitesi önünde eylemler gerçekleştiriyorlar. İşçiler, "hem bizim haklarımızın üzerine çöküyorlar hem de akademik kariyerlerine devam edebiliyorlar" sözleriyle tepki gösteriyorlar. Eylül ayından bu yana eylemlerini sürdüren işçiler, bugü-

ne kadar çeşitli defalar eylem sırasında gözaltına alındılar. İşçilerin kararlı direnişi sürüyor.

Birleşik Metal-İş'e üye oldukları için Çorum'daki Ekmekçioğlu Metal AŞ Fabrikası'nda işten atılan işçilerin fabrika önündeki direnişi sürüyor. Sendikanın yetki haberinin 4 Aralık'ta kesinleşmesinin ardından 8 Aralık'ta 28 işçi işten çıkarıldı. İşçilerin direnişe geçince patronlar "performans" bahanesini ileri sürdüler, ancak işten çıkarılan işçilerin içinde, henüz işe yeni başlamış olanlar var. Yaklaşık 7 aydır fabrikada örgütlenme çalışması yürüten BMİS ise patronların yalan söylediğini ve tamamen sendikaya üyeliklerden kaynaklı işçilerin çıkarıldığını açıkladı. Patronla genel merkez düzeyinde yapılan görüşmelerde de sendikanın kabul edilmeyeceği ve 50 işçinin işten çıkarılacağı söylendi.

MESS'e üye olan fabrikada, işten atılmalar da telefon mesajıyla bildiriliyor. Fabrika önündeki direnişe destek olmak için kağıt işçileri de metal işçilerini ziyaret etti. İşçiler sendikası olarak işe geri dönene kadar direnişe devam edeceğini açıkladılar.

Yine aynı oyun YİNE SEFALET ÜCRETİ!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu 28 Aralık günü son toplantısını yaptı ve 2021 yılı için belirlenen asgari ücreti, bekar bir işçi için net 2 bin 825 TL olarak resmileştirdi. Toplantı öncesinde Türk-İş bile “3 bin TL’den daha aşağı olamaz” diye açıklamalar yapmak zorunda kalmıştı. Ancak devlet, TÜİK’in “asgari geçim düzeyi” rakamını sadece 75 TL arttırmayı yeterli buldu. Bunu da, “Asgari ücrete 500 TL zam yapıldı” diye böbürlenerek duyurdu.

Söylenen rakam işçilerin geçimini sağlamaktan o kadar uzaktı ki, bu defa Türk-İş bile, devletle uzlaşma görüntüsü vermemek için son ana kadar muhalif konuşmalarını sürdürdü. Hatta asgari ücretin açıklandığı toplantıda bile, rakamın yetersizliğini, kendilerinin bu rakama muhalefet şerhi düşüğünü belirtme gereği duydu. Asgari ücret açıklandığı sırada Kadıköy’de bir basın açıklaması yapmakta olan DİSK de, bu ücretin yetersiz olduğunu belirtti.

Her yıl aynı tablo ile karşı karşıya kalıyoruz. **Vasat bir tiyatro oyununun sahnelenmesi gibi yürütülüyor bu süreç. Aralık ayının ilk haftasında, sözde “eşit temsil” ile işçi, patron ve devlet masaya oturuyor; üstelik “işçi”leri temsilen Türk-İş gibi işbirlikçi bir sendika toplantıda yer alıyor. Bu işçi düşmanı ittifak, 3 hafta boyunca pazarlık yapar gibi görünüyor, gerçekte ise işçi-emekçi tepkisinin düzeyini kontrol ediyorlar. Sonunda işçilerin isyan sınırındaki rakamı açıklıyorlar.**

Yine aynı tiyatro oynandı ve bir kere daha işçi ve emekçiler, sefalet ücretine-kuru ekmek ücretine mahkum edildi.

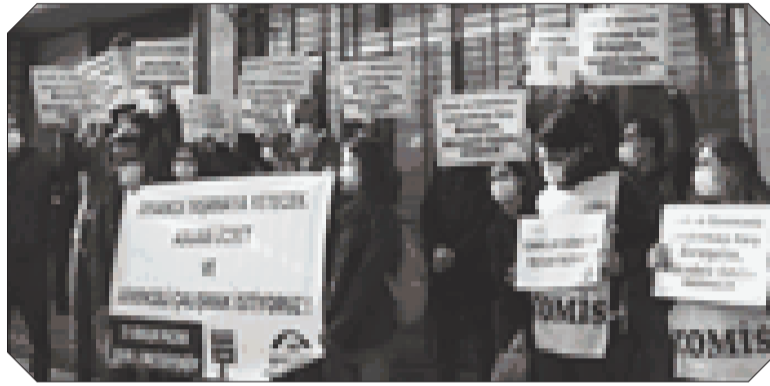
Asgari ücret vergiden muaf olmalıdır

Daha insanca bir asgari ücret için, öncelikle asgari ücretten alınan her tür vergi kaldırılmalıdır.

Asgari ücretli bir işçinin brüt ücretinden damga vergisi, gelir vergisi, primler, KDV ve ÖTV gibi dolaylı vergiler hesaba katıldığında, yaklaşık bin lira vergi ve kesinti gerçekleşmektedir.

Asgari ücretli için bir başka darbe de “vergi dilimi” üzerinden indirilmektedir. AKP’li yıllarda sistematik biçimde, “ilk vergi dilimi tarifesi” düşük tutulmakta ve işçilerden alınan vergi artırılmaktadır. Vergi dilimleri tarifesi, normal koşullarda en az kişi başına Gayri Safi Yurtiçi Hasıla oranında artırılmalıdır. AKP dönemi öncesinde de bu böyleydi zaten. Hatta 2002 ve 2003 yıllarında, “ilk vergi dilimi tarifesi”, asgari ücretin 15 katı idi. Böylece asgari ücretlinin vergi dilimi tarifesi, yıl boyunca değişmiyordu. Sonraki yıllar içinde bu oran adım

Asgari ücret masasında işçinin haklarını, çıkarlarını savunan hiç kimse yoktur. “Masada” olmayan işçilerin yapabileceği tek şey “sokakta” olmaktır. İşçi ve emekçiler asgari ücret pazarlıklarını sokakta ve eylemle karşılamadığı sürece, devletin ve patronların vereceği asgari ücret, “İşçinin evine kuru ekmek giriyorsa, aç değildir” diyen AKP zihniyetinin belirleyeceği ücrettir.

adım geriletildi. 2020 yılına geldiğimizde, “ilk vergi dilimi”, asgari ücretin 7,5 katına gerilemişti. Bu nedenle asgari ücretliler, yılın ikinci yarısında ikinci vergi dilimine girmeye, daha çok vergi ödemeye mecbur bırakıldılar.

Asgari ücret üzerindeki vergi yükünü artıran bir başka ayakoyunu da, “vergi iadesi” üzerinden yapıldı. 2008 yılına kadar ücretliler için vergi iadesi uygulaması söz konusuydu. Ücretliler temel harcamaları için topladıkları fatura ve fişler karşılığında devletten vergi iadesi alıyordu; ama vergi iadesi ücretin bir parçası değildi. **1 Ocak 2008’de vergi iadesi uygulaması kaldırıldı; bunun yerine AGİ (Asgari Geçim İndirimi) uygulaması başlatıldı. AGİ’nin eklenmesi, net asgari ücretin olduğundan daha yüksek gösterilmesini sağladı.** Mesela 2020 yılında net asgari ücret, AGİ ile birlikte 2 bin 324 TL oldu; AGİ çıkartıldığı zaman, net asgari ücret 2 bin 103 liraya düşüyor. Patronların ödediği rakam da bu kadardır. 2008 yılında vergi iadesinin AGİ’ye dönüştürüldüğü demagojisi yapılmıştı, gerçekte ise bu, çalışanlar için ciddi bir gelir kaybı oldu.

Asgari ücret en büyük toplu sözleşmedir

DİSK-AR’ın araştırmasına göre, Türkiye’de 3,3 milyon işçi asgari ücretin altında bir ücretle çalışmak zorunda kalıyor. Toplamda 7,5 milyon işçi, asgari ücret ve altında ücret alıyorlar. **Asgari ücretin biraz üstünde ücret alanlar da eklendiğinde, sayı yaklaşık 10 milyona çıkıyor. Tüm çalışanların yaklaşık yüzde 60’ı, asgari ücret civarında ücret alıyor.**

Ancak asgari ücretin belirlenmesi sadece bu kesimi etkilemiyor. Aslında asgari ücret, yaşamın her alanını, çalışan-çalışmayan tüm emekçileri etkiliyor.

En başta, genel olarak tüm çalışanların ücret artışları, asgari ücrete paralel olarak düzenleniyor.

Yanısıra, 13 milyona yakın emekli, dul ve yetimin maaşları, engelli maaşları, 65 yaş aylığı, işsizlik ücreti, geçici işsizlik ödeneği, iş göremezlik ödeneği, evde bakım ücreti gibi devletin doğrudan ödemeleri, asgari ücrete bağlı hesaplamalarla belirleniyor. Memur maaş zamları da asgari ücret oranında

düzenleniyor. Kıdem tazminatı, Bağ-kur primi, patronların ödediği SGK primleri, BES’e (Bireysel Emeklilik Fonu) yapılan kesinti ve devlet katkısı, isteğe bağlı SGK ödemeleri, doğum ve askerlik borçlanmaları, GSS (Genel Sağlık Sigortası) primleri, asgari ücret zammına bağlı olarak hesaplanıyor. Ayrıca, herkesin yaşamını bir biçimde ilgilendiren pek çok konu; mesela SGK idari para cezaları, medeni hukukta kimi hesaplar

(mesela nafaka), kimi vergi cezaları, çocuk yardımı, ücretten kesilen gelir ve damga vergisi vb, vb, asgari ücrete göre belirleniyor.

Yani **asgari ücret, sadece “asgari ücretli”nin sorunu değildir. Tüm toplumun yaşamını bir biçimde etkileyen bir konudur. Bu nedenle de “en büyük toplu sözleşme” olarak geçer.** Bu sözleşmede kaybeden işçi ve emekçilerin, hayatın pek çok alanında mağduriyet yaşamaması kaçınılmazdır.

Asgari ücret mücadelesi

Yaşam hakkı mücadelesidir

İşçi ve emekçilerin tamamını ilgilendiren asgari ücret pazarlıklarında, devlet her araç ve yöntemle patrone yanadır. Mesela tam asgari ücret pazarlıkları sürerken, TÜİK yoksulluk ve açlık sınırına ilişkin resmi rakamları açıklar; bu rakamlar gerçek yoksulluk ve açlığın çok altındadır. Keza yılın son aylarında açıklanan resmi enflasyon rakamları da gerçek rakamlar değil, asgari ücreti düşük tutma çabasına uygun rakamlardır. Kurulan masa bile Türk-İş-patron-devlet işbirliği ile işçi düşmanı bir kimlik taşımaktadır.

Bu koşullarda, asgari ücret masasında işçinin haklarını, çıkarlarını savunan hiç kimsenin olmadığını söylemek yanlış değildir. “Masada” olmayan işçilerin yapabileceği tek şey “sokakta” olmaktır. İşçi ve emekçiler asgari ücret pazarlıklarını sokakta ve eylemle karşılamadığı sürece, devletin ve patronların vereceği asgari ücret, açlıktan ölmeme ücreti-kuru ekmek ücretidir. “İşçinin evine kuru ekmek giriyorsa, aç değildir” diyen AKP zihniyetinin belirleyeceği ücrettir.

Asgari ücret, işçi ve emekçilere biçilen “asgari yaşam”dır aslında. Ve yaşam hakkının savunmanın tek yolu, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanmasıdır.

PTT-Sen üyeleri direniyor

Sendikalaştıkları için işten atılan PTT-Sen Genel Başkanı Naim Çakıröz ile Eminönü'ndeki PTT binası önünde 5. günde röportaj yaptık.

DSB: Direnişin nasıl başladığını anlatır mısınız?

Naim Çakıröz: PTT-Sen kurulalı yaklaşık bir buçuk yıl oldu. 15 Kasım 2020 tarihinde PTT içerisindeki iş yoğunluğunu, sendikamıza karşı tavırları, mobbingi, baskıyı, üyelerimizin sendikadan istifaya zorlanmalarını anlatan bir basın açıklaması yaptık Kadıköy Meydanı'nda. Bu açıklamadan sonra PTT yönetimi doğrudan sendikamızı hedef aldı. Yöneticilerimizin tamamını işten çıkarma ya da ücretsiz izne gönderme saldırısı gerçekleştirdiler. 29. Madde üstünden yaptılar saldırılarını. Bu pandemi sürecinde taşımacılık ve lojistik iş kolunda nitelikli elemana en çok ihtiyaç duyulan bir dönemde olunmasına rağmen, işten çıkartıyorlar. Bu sendikamıza karşı alınan bir tavır ve bu durumla ilgili tüm suç duyurularımızı yaptık mahkemelere. Bu süreçten sonra PTT yöneticileri ve taşeron firma yöneticileri, sendikamıza üye olanlara karşı baskılarını arttırmışlar, alenen ya da arka kapılar arkasından mobbing uygulamalarına başlamışlardır. PTT yönetimini bu saldırılarından dolayı istifaya davet ettik ve üyelerimiz üzerindeki baskıların son bulmasını istedik. İşten çıkarılan ve ücretsiz izne ayrılan arkadaşlarımızın tamamını işe geri almalarını istiyoruz. Hem Anayasa'yı, hem de İLO sözleşmesini çiğniyorlar. Bunu PTT yönetimi yapıyor, taşeron firmalar da bundan faydalanıyor. Bunların tamamını dillendiriyoruz. Sesimizi yükseltiyoruz ve bunu yapmaya başladığımız andan itibaren PTT yönetimi ve taşeron firmalar bize karşı "yapmayın, etmeyin, olayları dillendirmeyin" tarzında karşılık veriyorlar. Biz de "burada bir adaletsizlik var, hukuken de kazanacağız" diyoruz. Bu süreçten sonra direniş eylemine başladık. İşin kaynağı şu aslında. Biz Marmara Bölgesi'nde yetkiyi aldık, bu Bakanlık verilerinde de ortaya çıktı. Taşeron firmaların itiraz etmesini sağladılar. Sendikamıza üye olan 6 bin üyemizin hakkını gasp etmeye çalışıyorlar. Biz bu süre içerisinde PTT yönetimine ve firmaya "siz mahkemeye gitseniz de kazanacağız, neden böyle bir şey yapıyorsunuz" dediğimizde, PTT yönetimi topu firmaya, firma da PTT yönetimine atıyor. Firma, burada bir kanunsuzluk olduğunu, PTT tarafından bazı şeylerin üstünün kapatıldığını; hukuki süreç sonucunda çalışanların hakkını elde edeceğini ve TİS sürecindeki masrafların şirketin cebinden çıkacağını anladığı için, tutumlarını yumuşattı. Ama PTT yönetimi hiçbir şekilde diyaloga yanaşmıyor. PTT'nin Genel Müdürü Hakan Yurtay buna izin vermiyor. Sendikayı lağvetmeye çalışıyor ve PTT'deki diğer sendikalarla birlikte hareket ediyorlar. Görüyoruz, duyuyoruz. Kurum müdürleri sendikalarla ortak hareket ediyor ve onlara diyorlar ki, "Şuraya gidin, üyelik çalışması yapın ve bunların üye sayılarını düşürün." Bu konuyla ilgili yukarıda da belirttiğim gibi suç duyurusunda bulunuyoruz. Sosyal medyada birkaç firma sorumlusu hakkında basın açıklaması yaptıktan ve İzmir ve İstanbul'da basın açıklaması yapacağımızı duyurduktan sonra, Bahçelievler Posta ve Kargo Dağıtım Merkez Müdürlüğü'nde firmalara PTT yönetimi tarafından mesaj atıldı. "Bu eyleme çalışanlar katılmayacak, katıldıkları zaman, müdürlüğün talimatı gereği işten atılacak" dediler. Bu da bir suç, herşeyi engellemeye çalışıyorlar. 12 yıldır bu kurumun içerisinde çalışıyorum. PTT yönetiminin açmış olduğu bütün davaları çalışanlar kazandı.

Burada PTT'nin haksız olduğunu bir kez daha görüyoruz. Son olarak şunu da söyleyelim. Yakın zamanda PTT 12 çalış-

şanımızı işten çıkardı. Kendi istekleriyle çıkmış gibi gösterildi, ama orada bir soruşturma geçirdiler. Şimdi PTT, yaklaşık 2 milyona yakın tazminat ödeyecek bu arkadaşlarımıza. Bunun sorumlusu kim? PTT içinde birkaç yönetici. 3-5 yöneticinin keyfi uygulamaları sonucunda 2 milyon zararda kurum şu anda. Bu ödemeyi üç ay içinde yapacaklar. Kimin cebinden çıkıyor, tabi ki kurumun.

Peki sendikalaşmaya götüren çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz? Taşeronlaştırmanın yoğun olduğu bir iş kolu aynı zamanda, çok ağır çalışma koşulları mevcut.

Zamanın başbakanı Davutoğlu "Taşeronlara kadro vereceğim" sözü vermişti. Biz de o süre içerisinde başka sendikalarla hareket ediyorduk ve onları canlandırılmıyorduk. "En azından bir TİS yapalım, sesimizi duyuralım" dedik. Ama sendikalar çok duyarsız davrandılar. PTT içerisinde iki iş kolu var, taşımacılık ve iletişim. Sendika kuralım dedik. Aslında mecbur kaldık. Kadroyu alamıyorsun, hiçbir sosyal hakkın yok. Sendikayı kurduktan 6 ay sonra iletişim işkolunda TİS yaptık. PTT tarihinde, taşeronluk koşullarında ilk sözleşmeyi yapan sendika biziz. Zaten PTT yönetimi bundan rahatsız. Çok yakın zamanda yaşadığımızı söyleyeyim; iki büyük konfederasyona bağlı sendika vardı ve kendi iş kollarında yetki sorunları da olmadığı için fazlasıyla üyeleri vardı. Üyelerin sayısı yüzde 60'lara vardı halde Bakanlığa TİS başvurusu yapmadılar. Şunu anladık ki, PTT yönetimiyle ortak hareket ediyorlar. Gerek PTT yönetiminden aldığımız bilgiler, gerek sosyal medyadan gördüklerimiz neticesinde bir şekilde anlaşılıyordu. Basın açıklaması yapmadan önce bir sendikanın genel başkanıyla görüştüm ve bana dedi ki, "basın açıklaması yapmayın, geri dönüşü kötü olur, biz katılmayız". Bir genel başkan olarak bunu nasıl söylersin? Senin işçinin yanına gelmen lazım değil mi? "Sendika olarak katılmayacağız ama dava açacağız" dedi. "Hukuki süreçte ilerleyeceğiz, PTT ne derse onu yapacağız" dedi. Biz de "hakkımızı sonuna kadar savunacağız, ilerleyeceğiz ve kazanacağız" dedik. "Siz bilirsiniz" dediler ve konfederasyonlara bağlı sendikalar basın açıklamamıza katılmadılar. Çağrılarımıza yanıt vermediler. Buradan da görüyoruz ki, sendika kurmakla çok doğru bir karar almışız. 6 bine yakın üyemiz var ve bu işçi arkadaşlarımızın haklarını gaspettirmeyeceğiz. PTT yönetimi duysun, Bakanlık duysun, PTT Genel Müdürü Hakan Gültaş sesimizi duysunlar. Onlar ne yaparsa yapsınlar biz kazanacağız. Onlar yeri ve zamanı geldiğinde oralarda olmayacaklar, ama bu işçiler hep buradalar. Biz bu davayı kazanacağız, bu dirayeti göstereceğiz. Yakında yapacağımız basın açıklamasıyla bu yöneticileri belgeli bir şekilde açıklayacağız.

Çalışma koşulları nasıl?

Çok kötü. Pandemi sürecinden sonra iş yükü yüzde 70-80 oranında arttı. Halkımız eve kapanmışken PTT çalışanları, sağlık çalışanları sürekli olarak dışarıdalar. Dağıtımıcılardan örnek verelim. Bir dağıtımıcının dağıtması gereken adet 50 ila 70 arasındaydı

mevzuata göre. Mevzuatı kaldırdılar. PTT yönetimi "en az 89 dağıtılacak" dedi. Bir yazı çıkardılar bu konuyla ilgili. O gün 100 tane gönderi yazdılar ve 80 tanesini dağıtabildin, kalan 20'yi ceza olarak kesiyorlar. Eleman almıyorlar, "zarar ediyoruz" diyorlar. Neden zarar ediyorlar? Ankara'da 20 katlı bomboş bir binaya ayda 1 milyon 300 bin TL kira ödeniyor. O binaya hiç ihtiyacın yok. Şu an bizim yetki aldığımız firmanın sahibi yaptı binayı. PTT'ye bağışlamış sözde. Ne bağışlaması her ay kira alıyorsun. PTT hiç kullanmadığı halde ödüyor parayı. Ama işçiye geldiği zaman "para yok" diyerek hareket ediyorlar. Keyfi baskılar var, müdürler, baş dağıtımıcılar, egolarını tatmin etmek için her türlü baskıyı uyguluyorlar. Bir insan günde 10-15 yeri geldiğinde 20 km.ye yakın yol yürüyor. Dağıtması gereken ağırlık 10 kiloyu geçmemeli, ama şu anda 20 kiloya çıkıyor ağırlık. Bunların boy boy resimleri var. Bunları bakanlıklara ve kurumlara bildiriyoruz. "Bunları bildirmeyin" diyorlar. "O zaman sorunları çözün" dediğimizde, "çözeceğiz" diyorlar. Bekliyoruz. Üstelik aldığımız asgari ücret. Prim yok, yol-yemek yok.

PTT işçileri salgından nasıl etkilendi?

PTT yakın zamanda bir açıklama yapmıştı. Sayısını tam hatırlamıyorum ama 600-700 işçi koronavirüse yakalandı ve bunlardan birisi de benim. Bir üyemizin de öldüğünü biliyorum.

Direniş boyunca destek nasıl?

Sendikamıza üye olanlar sahipleniyorlar, ama biz buraya çağırıyoruz. Çünkü PTT yönetimi işten atıyor. Biz de işten atılanlar ve ücretsiz izne çıkarılanlar olarak eylemi sürdürüyoruz. Sosyal medyada, gruplarda ciddi destekleri var. "Sendika olarak aldığınız her kararın arkasındayız" diyorlar. Diğer sendikalar ise, "biz bu sorunu masada çözüyoruz" diyerek bizi karalıyorlar. Şimdi üyelik zamanı geldi, yetkiler açıklanacak. Bir sendika baraj altında kaldı ve baraj altında kaldığı için PTT-Sen'e saldırıyor. Yapmış olduğumuz eyleme "vatan hainliği" diyorlar. Bizim üstümüzden prim yapmaya çalışıyorlar. Ama boş. Direnişimiz başlayalı beş gün oldu. Güzel gidiyor. Bize ne kazandıracak göreceğiz. Kamuoyu oluşturmak için böyle bir şey yaptık. Hem çalışanlarımızın hem de halkımızın nabzını görme fırsatımız oluyor. Bugün bizim başımıza gelen yarın başka çalışanların da başına gelebilir.

Salgın sürecinde bir direnişin önemi daha da artıyor, bu süreçle ilgili neler söylersiniz?

PTT işçilerinden bahsedelim. Sendikalarına üye olsunlar. Üye sayımız yüzde 90'lara çıksın ve kenetlenelim. Bize ulaşınlar, baskı olduğu zaman gerekli sesi çıkartsınlar istiyoruz. Diğer işçilere gelecek olursak, bu pandemi sürecinde iş bulma olanakları çok kısıtlı ve en büyük sorun da bu. Tek çare örgütlenmek.

Teşekkür ediyor, mücadelede başarılar diliyoruz.

Sinbo işçisi direndi, kazandı

Sinbo fabrikasında ücretsiz izne çıkartılmalarının ardından direnişe geçen TOMİS (Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası) üyesi işçiler, direnişlerinin 31. gününde kazanım elde etti. TOMİS yaptığı açıklamada, işçilerin taleplerinin kabul edildiğini ve üç aylık ücretlerinin yatırıldığını, ayrıca 21 Aralık'ta işçilerin işbaşı yapacağını belirtti. İşçilerin diğer talepleri ile ilgili olarak, patronla görüşmeler sürdürülüyor.

Haramidere'deki Sinbo fabrikasında salgın sürecinden işçiler için hiçbir önlem alınmayınca, 200 işçinin testi pozitif çıkmış ve işçiler ücretsiz izne çıkarılmıştı. 6 işçi, 18 Kasım günü fabrika önünde, ücretsiz izin dayatmasına, işten çıkarmalara ve kölelik yasalarına karşı direnişe başlamıştı.

25 Kasım günü, Devrimci Sendikal Birlik olarak direniş yerinde ziyaret ettiğimiz Sinbo işçileri taleplerini şöyle sıralamışlardı:

-7244 sayılı geçici yasa iptal edilsin, tüm çalışanlara iş ve gelir güvencesi sağlansın.

-Keyfi ve hiçbir hukuki dayanağı olmadan ücretsiz izin saldırısı ile karşı karşıya kalan üyelerimizin hak kayıpları giderilsin, ücretsiz izin uygulaması sonlandırılınsın.

-Sendikaya üye olma hakkı başta olmak üzere sendikal haklara dönük yasadışı saldırılar son bulsun.

-Çalışma saatleri ve koşulları pandeminin açığa çıkardığı gerçekler üzerinden, işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri esas alınarak düzenlensin.

-Tüm çalışanlara fazla mesaiye kalmadan geçimini sağlayacak ücret verilsin.

-Kovid-19 pozitif çıkan bölümler başta olmak üzere tüm fabrikada genel karantina önlemleri alınsın, işçiler ücretli izne çıkarılınsın.

-Yönetimin talimatıyla, ustabaşı ve şeflerin hayata geçirdiği baskı, mobing, tehditler sonlandırılınsın.

-İlgili bakanlıklar ve birimleri fabrikaları denetleyerek görev ve sorumluluklarını yerine getirsinler. Patronların her türlü keyfi tutum ve dayatmasını örtbas etmekten vazgeçsinler.

Sinbo direnişinin kazanımla sonuçlanması bir kez daha gösterdi ki, salgın ve kriz koşullarında, sefalet dayatmalarına karşı ancak direnişle ve eylemle başarılı olunabiliyor. Asgari ücret görüşmelerinin sürdürüldüğü şu günlerde, kaderimize razı olmak değil, karşı çıkmak ve hakkımızı arayıp kazanımlarımızı büyütmek önemli olan. Mücadele gücümüz kadar kazanımlarımızı büyütebiliriz ve yenilerini ekleyebiliriz.

Artvin'in Şavşat ilçesinde kurulması planlanan HES için, mahkemenin "ÇED gerekli değildir" kararının iptaline rağmen şirketin çalışmalara devam etmesi protesto edildi.

28 Kasım 2020 günü saat 11'de, Kireçli Köyü hududunda bulunan HES şirketinin şantiyesi yakınında protesto eylemi gerçekleştirildi. Eyleme, civar köylerden gelenler ve kitle örgütleri de katıldı. Keza Bursa, İstanbul ve Ankara'dan Şavşat Dernekler Federasyonu'nun çağrısıyla, onlarca insan uzun yollardan gelerek destek verdi. 400 civarı insan alanda toplanarak HES şirketinin hukuksuz çalışmasını protesto etti.

Kitlenin toplanmaya başlamasıyla birlikte jandarma alana girişi engellemek için tedbirler aldı. Kimlik kontrolü ve "sosyal mesafe" uyarıları üzerinden tavrını ve

Şavşat-Kireçli Köyü'nde HES'lere Geçit Yok

çığına rağmen makinaların çalışması durdurulmadı. Ama biz yine gideceğiz, her defasında daha da çoğalarak gideceğiz, her defasında daha da kararlı gideceğiz... ta ki onları oradan kovup sularımızın özgür ve berrak akmasını sağlayınca dek.

Metal işçisine polis saldırısı

24 Kasım günü Gebze'de toplanıp Ankara'ya yürümek isteyen metal işçilerine polis saldırı, 110 işçiyi gözaltına aldı.

Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldukları işin işten atılan, ücretsiz izine çıkarılan Özer Elektrik, Systemair HSK ve Baldur işçileri, hakları için Ankara'ya yürümek istedi. Yürüyüş kararının duyurulmasının hemen ardından Kocaeli Valiliği 22 Kasım günü koronavirüs salgınına bahane ederek kentte 30 gün boyunca gösteri ve yürüyüş yasağı ilan etti. İşçiler, bu yasağı tanımayacaklarını ve Ankara'ya yürümekte kararlı olduklarını belirterek, 24 Kasım günü Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 1 No.lu Şube önünde toplandılar. İşçiler, "Sendikalaşma hakkı istiyoruz" pankartıyla ve sloganlarla eylemi başlattılar. Bunun üzerine polis işçileri ablukaya aldı. Polis barikatını zorlayan işçilere polis saldırı ve çok sayıda işçiyi gözaltına aldı. Ankara'ya yürümekte kararlı olduklarını belirten işçiler, saat 15.00-16.00 vardiyasındaki işçilerin gelmesini beklediklerini duyurarak oturma eylemi başlattılar. Bu süreçte sık sık konuşma yapan sendika genel başkanı Adnan Serdaroğlu, müdahale olursa fabrikalarda iş durduracaklarını söyledi. Oturma eylemi yapanlara saldıran polis, aralarında sendika yöneticilerinin ve dayanışma için gelenlerin de bulunduğu toplam 110 işçiyi gözaltına aldı.

Saldırının ardından Birleşik Metal-İş sendikası, örgütlü olduğu bütün fabrikalarda gözaltıları protesto eden basın açıklamaları yaptı. Gözaltına alınan bütün sendika yöneticileri ve işçiler, akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

Metal işçileriyle dayanışma eylemi

Tüm Çalışanlar İçin Sağlık Platformu'nun çağrısıyla, metal işçilerine saldırının gerçekleştiği günün akşamı Kadıköy Süreyya Operası önünde dayanışma eylemi yapıldı. Yapılan açıklamada metal işçilerine dönük polis saldırısı protesto edildi, birleşik mücadelenin ve dayanışmanın büyütülmesi çağrısı yapıldı.

Metal işçilerine polis saldırısına fabrikalardan tepki

Özer Elektrik, Systemair HSK ve Baldur işçilerinin yürüyüşü polis engeline takıldı.

Baldur ve HSK'da ücretsiz izin, Özer Elektrik'te ise işten atma saldırısı vardı. Buna karşı tepki göstermek, işçilerin seslerini duyurmak için, Birleşik Metal-İş Sendikası Ankara'ya yürüme kararı aldı. Gebze'de yürüyüşü başlatmak için yapılan eyleme, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikalardan sadece temsilciler katıldı. Temsilcilere saldırı haberi iş yerinde epeyce tepkilere neden oldu. Herkes internet hesaplarından saldırıyı paylaştı. Önce 99, sonra 109 işçinin gözaltına alındığı haberi geldi. Temsilcilerimiz Gebze'ye çağrı yaptı. Fakat polis güzergah dışına çıkan servisleri engelleyeceğini söylemiş. Bazı arkadaşlarla, fabrikadan Gebze'ye doğru yürüyüş yapalım diye dillendirmeye başladık. Servis saati yaklaşırken, "anlaşma sağlandı, yol açıldı" haberi geldi. Bir temsilcimiz, iş çıkışında sendikanın hazırladığı bildiriye okudu ve herkesin bunu sosyal medyadan paylaşmasını söyledi. Ertesi gün için, polisin tutumuna göre karar verileceğini ve bunun işçilere haber verileceğini söyledi.

Son zamanlarda Birleşik Metal-İş adına yapılan en iyi eylemdi. 3-4 gün işyerinde konuşuldu. Bugüne kadar daha geride duran işçiler bile polisin patronlara hizmet ettiğini, asıl kuralları hiçe sayan patronlara zor kullanılması gerektiğini söylüyordu.

Görüldüğü gibi en ufak bir eylem bile az ya da çok işçilere politik bilinç katıyor. Her ne kadar geri sendikaların etkisinde olsa da, asıl eylem ve beklenen günler devrimciler işçi sınıfına önderlik edebildiği zaman olacaktır.

Gebze'den bir metal işçisi

tarafını açıkça ortaya koydu. HES'çilerin toplanan kitleye hakaret edercesine iş makinelerini çalıştırmaya devam

etmeleri de oldukça tepki topladı; ancak buna rağmen şantiye alanına girmeyi zorlayacak bir irade ortaya konulamaması büyük eksiklikti.

Buradan çıkarılacak iki ders vardır; kitleler üzerindeki yılgınlık ve karamsarlığı ortadan kaldırmak için oraya daha kalabalık gitmek ve daha cüretkar olmak.

Bu gün belki orada toplanan insanların

çığına rağmen makinaların çalışması durdurulmadı. Ama biz yine gideceğiz, her defasında daha da çoğalarak gideceğiz, her defasında daha da kararlı gideceğiz... ta ki onları oradan kovup sularımızın özgür ve berrak akmasını sağlayınca dek.

REFORMİST SENDİKACILIĞIN TEL TEL DÖKÜLÜŞÜ

Onların bu ikiyüzlü-faydacı tutumu bir yana, bizi asıl ilgilendiren; Eğitim-Sen'de açığa çıkan ama bir bütün olarak KESK'i ve reformist sendikal anlayışı kapsayan **bu çatırdamanın neden daha önce değil de bugün ortaya çıktığıdır. Bu durum, memur hareketi başta olmak üzere işçi-emekçi hareketi üzerinde nasıl bir etki yaratacaktır?** 11. Kongre, gerçekten bir "dönüm noktası", "milat" olacak mıdır; yoksa yeni pazarlıklar ve anlaşmalarla "eski tas eski hamam" devam edilecek midir?

Direnisten teslimiyete, devrimcilerin tasfiyesine...

Gelinen durumu anlayabilmek ve geleceğe dair öngörülerde bulunabilmek için, memur hareketinin tarihini kısaca hatırlamakta yarar var. Bu tarih, nereden nereye geldiğini ve bunun nedenlerini daha iyi görmemizi sağlayacaktır. Örneğin **KESK'teki çatırdamanın Eğitim-Sen'de başlaması dikkat çekicidir. Öğretmenlerin memur hareketindeki yeri belirleyicidir çünkü.**

Türkiye'de emekçi memur hareketinin en önemli dinamiğini öğretmenler oluşturmuştur. İlk sendikal örgütlenme adını, TÖS'le onlar attı. TÖS'ün kapatılmasının ardından kurulan TÖB-DER, '80 öncesi toplumsal muhalefetin önemli bir parçası oldu. 12 Eylül'de yaşanan zulüm ve vahşetten de paylarına düşeni aldılar. Dernekleri kapatıldı, yöneticileri tutuklandı, birçoğu meslekten men edildi vb...

80'li yılların sonlarında memur hareketi yeniden yükseldi. Öğretmenler yine hareketin başını çekti ve memur sendikalarının kurulmasına öncülük ettiler. Sendikalarını fiilen kurdular, devletin mühürlediği kapıları kırdılar, polisle kıran kırana çatışarak, yaralanma-atılma-sürülme pahasına sendikalarına sahip çıktılar ve yasalaşmasını sağladılar.

Başta Eğitim-Sen olmak üzere KESK'e bağlı sendikalar, büyük mücadeleler sonucunda ve sokakta kuruldu. Bu mücadeleye de komünist ve devrimci memurlar öncülük ettiler. İlk kurucuları onlardı. Başkanları, sözcüleri, yönetim kurulları, ağırlıklı olarak devrimcilerden oluştu. Onun içindir ki, '90'lı yılların başında memur hareketi en parlak dönemini yaşadı, pek çok hakkı elde etti.

Ne zaman ki zor dönemler aşıldı, sendikalar yasallık kazandı; reformistler üşüşmeye başladılar. Geçmişten itibaren tamamen legal alanda bulunmuş, dernek-sendika yönetmiş olmanın da avantajıyla kısa sürede ağırlıklarını kurdular. **Aynı dönemde komünist ve devrimci hareketler polis operasyonlarıyla, katliamlarla kan kaybediyor, zayıf düşüyordu. Memur hareketine önderlik edenler ya öldürüldüler, ya tutuklandılar; ya da aranır duruma düşüp geri çekilmek zorunda kaldılar. Reformistler bu durumu kendi lehlerine değerlendirdiler.**

Yönetimlerin reformistlerin eline geçmesinin ardından memur hareketi de gerilemeye başladı. Elbette yer yer militan eylemler, gösteriler, fiili grevler yapıldı; kuruluşundaki devrimci dinamikler bir anda kaybolmadı. Fakat **adım adım eritildi; tabanın söz ve karar hakkı ortadan kalktı, denetim mekanizmaları yok edildi.**

Sendika binaları lokallere dönüştü, üye toplantıları yapılmaz oldu. Kararlar yukarıdan alınıyor, telefon mesajıyla tabana bildiriliyordu. Üyeler, hatta temsilciler, sendikaya yabancılaşmaya başladı. Dahası, memurların özlük hakları başta olmak üzere temel sorunlarıyla ilgilenilmiyor, bunlar için bir şey yapılmıyor; en fazla pasif eylemlerle geçiştiriliyordu. Bu eylemlere katıldıkları için bile üyeler hakkında soruşturmalar açılıyor; fakat yanlarında sendikalarını bulamıyorlardı. Bütün bunlar, sendikalara karşı bir güven erozyonu yarattı.

Diğer yandan **Kürt hareketinin yönetimlerde ağırlığı ele geçirmesiyle, memur hareketinin en önemli sorunu -hatta tek sorunu- Kürt sorunuymuş gibi davranıldı.** Mesleki, ekonomik ve diğer demokratik sorunlar için neredeyse hiçbir şey yapılmazken, Kürt sorununun başat hale getirilmesi, özellikle öğretmen kesiminde tepkilere yolaçtı. Kemalist ve sosyal-demokrat öğretmenler ilk kopanlar oldu. Onları daha apolitik kesimler izledi. Hatta birçok devrimci memur da uzaklaştı.

Sendikaları terk etmeyi doğru bulmamak başkadır; bu hale gelinmesinde reformist sendikal anlayışın payını görmemek başka... Keza son yıllarda giderek artan üye kaybını, sadece "devletin baskıları ve yandaş sendikaların önünün açılması"yla, yani dış koşullarla açıklamak da doğru değildir. **KESK'e bağlı tüm sendikalar son 5 yıldır hızlı bir erime yaşıyor.** Önceki yıllarda alanında en fazla üyeye sahip Eğitim-Sen, şimdi üçüncü durumda. Bir önceki kongresinden (Mayıs 2017) bu yana bile, 19 bin üyesini (üyelerinin yüzde 20'sini) kaybetti. Ama **son kongre dahil hiçbir kongrede bu kan kaybının nedenlerini irdelemeye, kendi hata ve eksiklerini ortaya koymaya yanaşmayan bir yönetim anlayışı var.** Aksine varolanı sürdürmeye, yanlışlarını derinleştirmeye devam ediyorlar. Üstelik son kongrede yaptıkları gibi, zaten bir avuç kalmış devrimci üyeleri de ihraç etmeye kalkıyorlar.

"Yüksel direnişçileri" olarak bilinen, KHK ile işlerinden atıldığı için yıllardır direnen üyeleri, son kongrede oy çokluğu ile ihraç ettiler. Bu, Kürt hareketinin (ve ona eklenenlerin) Eğitim-Sen'i getirdiği noktayı göstermesi bakımından çok çarpıcıdır. Keza Kürt illerindeki belediyelerin kayyumla gaspedilmesi gibi, Hatay Eğitim-Sen yönetimine kayyum atanması da, egemenlerin yöntemlerini kullandıklarını göstermektedir.

Eğitim-Sen'in son kongresi, sadece reformist ittifakın parçalanması yönüyle değil, direnişçi üyelerin tasfiye edilmesiyle de tarihe geçecektir. Hiç kimse "bu üyelerin de yanlışları oldu" (Alinteri) ya da "hapisteydiler, zamanlaması yanlıştı" (Ertuğrul Bilir-ETHA) gibi açıklamalarla durumu hafifsetmeye kalkmamalıdır. Kesin olan; **KHK'lar karşısında doğru-düzgün bir direniş geliştirmeyen, üyelerine sahip çıkmayan reformist sendika yönetimlerinin, yüzüne ayna tutan bu direnişe tahammül edememesi ve direnenlere bir tekme de kendisinin atmasıdır.**

Eğitim-Sen, TÖS'ten itibaren örgütlü mücadele yürüten öğretmenlerin kurduğu son sendikadır. Öncesi bir yana 12 Eylül sonrası büyük mücadeleler sonucu kurulmuştur. Ne var ki, sonrasında yönetimleri ele

Eğitim-Sen'in 11. Kongresi, 28-29 Kasım günlerinde Ankara'da yapıldı. Pandemi ve kriz koşullarında gerçekleşen kongrede, eğitim emekçilerinin yaşadığı sorunlara ve çözüm önerilerine dair konuşma-tartışma yaşanmazken, yönetimde hangi anlayışın hakim olacağı ve kimlerin dışlanacağı, temel konu oldu.

Esasında bu durum yeni değildi. **Uzun süredir sendikaların kongreleri, zaten seçimlere, yönetim kurulu üyeliklerinin paylaşılmasına indirgenmişti.** Dahası, her şey kongre öncesi pazarlıklarda belirleniyor, listeler oluşuyor; kongrede delegelere oylatılıyor. Fakat bu kez farklı oldu. Kongre öncesi pazarlıklarda anlaşma sağlanamayınca, fırtına kongrede koptu.

Yıllardır yönetimleri paylaşan anlayışların -sendikal isimleriyle "Demokratik Emek Platformu-DEP" (Kürt ulusal hareketi) ile "Devrimci Sendikal Dayanışma-DSD" (eski ÖDP, şimdi Sol Parti)- "kutsal ittifakı" bu kongrede bozuldu. DSD'nin elinde olan Eğitim-Sen'in başkanlığını bırakmak istememesi, "kırk yıllık dostluğu" bitirdi.

Öyle ki, **uzun zamandır bu iki hareket, KESK'e bağlı sendikalarda tam bir egemenlik kurmuşlardı. Başkanlık ve sekreterlik kurumlarını aralarında paylaşmışlar;** birinin başkan olduğu yerde diğerinin sekreter olması kuralına uygun şekilde sendikaları yönetmişlerdi. Yönetimde belirleyici görevleri ve sayısal üstünlüğü elde ettikten sonra, bir-iki üyeyi farklı anlayışlardan listeye ekleyebiliyorlardı. Tabii ki bunlar "etkisiz eleman" pozisyonundaydı. Böylece hem istedikleri biçimde kararlar alıp sendikayı kendi tarzlarında yönetebiliyorlar; hem de "çoğulculuktan yana" ve "demokrat" görünebiliyorlardı!

Bu "kirli ittifak" bozulunca, başta ittifakın asli unsurları DEP ve DSD olmak üzere tüm bileşenler -Emek Hareketi (EMEP), Devrimci Öğretmen (Halkevçiler) vb- hep birlikte bağırıma, varolan durumdan şikayet etmeye başladılar. Bugüne dek komünist ve devrimcilerin dile getirdiği eleştirileri, "Amerika'yı yeni keşfetmiş" gibi sıralamaya giriştiler. Elbette her biri, sendikaların bu hale gelmesinde diğerini-diğerlerini suçluyor; "mevki-makam düşkünlüğü"yle, "yönetimi dizayn etmek"le, "dayatmacılık"la eleştiriyor.

Aralarında ton farkı olmakla birlikte "reformist sendikal anlayış"ta ortaklaşarak yıllardır birlikte hareket edenler, şimdi suçu birbirlerinin üzerine atıyorlar ve bugüne dek işledikleri günahları unutmaya çalışıyorlar. DSD son kongreyi terkederek, bir kısmı da yönetime girmekten vazgeçerek, varolan anlayışa büyük bir tavır aldıklarını, bu sayede aklancıklarını sanıyorlar.

geçiren reformist ittifak, önce onun direnişçi mücadele çizgisini yok etti, tabanın yönetimi denetleme, değiştirme hakkını elinden aldı; ardından direnişçi-devrimci üyeleri adım adım uzaklaştırdı ve en sonu açıktan tasfiyeye girişti. Bu onun teslimiyetçi çizgisinin doğal sonucudur.

Sınıfların ve sınıf mücadelesinin reddi

Eğitim-Sen'in son kongresini farklı kılan bir diğer özelliği ise, reformizmin gerçekte burjuva ideolojisi olduğunun net biçimde ortaya çıkmasıdır. DEP adına kongreye sunulan deklarasyonda aynen şunlar söyleniyor:

"Ekonomik bazda kâr-ücret, sosyal bazda burjuva-proleter kavramlaştırılmaları, kapitalizm tarafından paramparça edilen insanlığın tüm tarihsel birikimini en acımasız ve ince yöntemlerle asimile eden ve sonunda soykırım ve nükleer dehşetle gezegene salan bir sistemi pozitivist tarz bilimselleştirmenin ilk adımlarıdır. Proleter denen unsurun tek başına emeğiyle değer yarattığını, daha sonra bir nevi sahibi olan sermayedarın para ve diğer araçlarının karşılığını bu değerden kâr olarak kopardığını bilimsel bir tespitmiş gibi ileri sürmek, ekonomizm yaklaşımının temelidir. Ekonomik indirgemecilik denen anlayış bu olsa gerekir. ... Temel Çelişki; Devletli Uygarlıkla Demokratik Uygurlık Arasındadır." (aç DEP)

Bu ağdalı-tumturaklı cümlelerle süslenmiş paragrafın özü; sınıfların ve sınıf mücadelesinin reddidir. Proletarya-burjuvazi, emek-sermaye çelişmesini "ekonomizm" olarak yaftalayıp, "devletli uygarlık-demokratik uygarlık" gibi uyduruk bir çelişkiyle "yüksek siyaset" yapar görünerek bayat burjuva ideolojisini savunmaktadır.

Kürt ulusal hareketinin burjuva ideologlardan apartılmış kavramlarıyla yeni karşılaşmıyoruz kuşkusuz. Fakat **bunu bir sendikanın kongresinde sunulan deklarasyonda ifade etmeleri, yeni bir durumdur.** O sendika ki, sınıf mücadelesi kurulmuştur ve asli görevi sınıf mücadelesi vermektir. Sendikaların kuruluş amacı budur zaten. DEP'in bunu bir sendikal anlayış olarak savunması, sendikanın ruhuna, kuruluş amacına aykırı davrandıklarının ikrarıdır aynı zamanda.

Bugüne dek "sınıf sendikacılığı" yerine "kitle sendikacılığı", "toplumsal sendikacılık" gibi kavramların geçirildiğine şahit olmuştuk. Ama sınıfların ve sınıf mücadelesinin REDDİNİ ilk kez duyuyoruz. İşi bu raddeye getirebileceklerine ihtimal vermediğimizden olsa gerek. Çünkü bu, işbirlikçi-sarı sendikaların bile gerisine düşmektir. Onlar dahi sınıf mücadelesinden, emek-sermaye çelişkisinden söz etmek zorunda kalıyorlar.

Kürt hareketinin kuyruğundan hala ayrılmayan ve hala ML komünist olduğunu iddia edenler, DEP'in bu sözlerine kopan infiali yatıştırma görevi üstlenmiş görünüyorlar. Kürt hareketinin bu tür görüşleri değişik platformlarda savunduklarını hatırlatıp "genel olarak yanlış" dedikten sonra, bunun "birlikte yönetimlerde yer alınmasına engel görülmeyen görüşler" olduğunu söyleyerek, durumlarını gerekçelendirmeye çalışıyor. Elbette DEP'le ittifaklarını sürdürmek, aynı listede yer alıp yönetimleri paylaşmaya devam etmek, onların tercihidir; fakat DEP'in görüşlerini yumuşatmaya, hatta teorize etmeye kalkışmasına göz yumulamaz. Örneğin; "Marksist olmamaları onları düzen işbirlikçisi veya

emperyalizmin işbirlikçisi yapmaz. Olsa olsa yanlış görüşleri olan demokratlar yapar" diyerek, durumu normalleştirmeye çalışması, DEP'in savundukları kadar tehlikelidir. (ETHA, 4 Aralık 2020, Ertuğrul Bilir imzalı "Eğitim-Sen kongresi ve tartışmalar üzerine" başlıklı yazı)

İlkin hemen belirtelim; sınıfların ve sınıf mücadelesinin varlığını kabul etmek, "Marksist olma" kriteri değildir. Aksine bu gerçekler, Marksizm ortaya çıkmadan çok önce kabul ediliyordu. Bunu Marks şöyle ifade ediyor: "Modern toplumdaki sınıfların ne varlığını, ne de aralarındaki mücadeleyi keşfetmiş olma şerefi bana ait değildir. Benden çok önce bazı burjuva tarihçiler, bu sınıf mücadelesinin tarihi gelişimini anlatmışlar, birtakım burjuva iktisatçılar ise bunun iktisadi anatomisini ifade etmişlerdi. Yeni olarak yaptığım şundan ibaretti: 1. Sınıfların varlığının, sadece üretimin belirli tarihi gelişim evrelerine bağlı olduğunu; 2. sınıf mücadelesinin zorunlu olarak proletarya egemenliğine götüreceğini; 3. bizzat bu egemenliğin bütün sınıfların kalkmasına ve sınıfsız bir toplumun kurulmasına geçişten ibaret olduğunu göstermek." (Marks-Engels, Gotha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi, Sol Yayınları, sf. 12)

Demek ki, "Marksist olmak" sınıf mücadelesinin varlığını kabulün çok ötesinde, bunun "zorunlu olarak proletarya egemenliğine götüreceğini ve bu egemenliğin sınıfsız bir topluma geçişi" hazırlayacağını savunmak anlamına geliyor. Kürt hareketinin (DEP'in) yaptığı ise, Marks'ın ifadesiyle "burjuva tarihçiler" in ve "burjuva iktisatçılar"ın yaklaşık 150 yıl önce kabul ettikleri gerçekleri bile reddetmektir.

Kimse onlardan "Marksist" olmalarını beklemiyor tabii. Ama birakalım Marksist olmayı, burjuva iktisatçıların dahi gerisine düşenler, "demokrat" da olamazlar! Çünkü "demokrat"lık, sadece sınıfların ve sınıf mücadelesinin varlığını kabul etmeyi değil, bu mücadelenin bir parçası olmayı gerektirir. Buna uygun davranmayanlarla "ittifak" edilemez, amansız bir mücadele yürütülür.

Sonuç olarak

Eğitim-Sen'in son kongresi, **memur sendikalarının bu hale gelmesinde belirleyici bir rol oynayan Kürt ulusal hareketinin görüşlerini en açık biçimde ifade etmesiyle; ona karşı tepkilerin artması ve reformist blokun parçalanmasıyla olumludur ve yeni bir döneme işaret etmektedir.**

Pandemi ve kriz koşulları, -her şeyin olduğu gibi- sendikaların ve sendikal anlayışların da gerçek kimlikleriyle ortaya çıkmalarını sağlayan bir zemin yaratmıştır. Öte yandan gerek dünyada gerekse ülkemizde kapitalist-emperyalist sistemin

daha fazla sorgulanır olması, işçi ve emekçilerin sistem karşıtlığının ve radikal eylemlerinin artması, reformist görüşlerin ipliğini pazara çıkarmakta, reformist parti ve sendikalardan kopuşu hızlandırmaktadır.

Eğitim-Sen'in son kongresinde yaşananların, -neden dün değil de bugün olmasının- yanıtı, bu koşullarda saklıdır. Elbette bunun bir "milat" olabilmesi, sınıf mücadelesinin yükselmesi ve devrimci güçlerin reformizme karşı mücadelesiyle mümkündür. Reformist görüşler ne sadece Kürt hareketiyle sınırlıdır, ne de bu sendikal anlayış bir çırpıda yıkılabilir. Katedilmesi gereken çok yol vardır.

Fakat Kürt hareketinin zekettiği yanlış görüşlerle, sadece sendikaları değil, bir bütün olarak devrimci hareketi etkilediği göz önüne alınırsa, bunun bir yerden kırılması bile çok önemlidir. Ama **aslolan, sendikalarındaki devrimci yapıların güçlenmesi ve reformist sendika anlayışını mahkum ederek yönetimlerden uzaklaştırmasıdır.** Eğitim-Sen kongresinin bir başlangıç olması, buna bağlıdır.

Başta Eğitim-Sen olmak üzere memur sendikalarının düşürüldüğü duruma en fazla üzülenler ve bunun acısını yüreğinde hissedenler, kanı-canı pahasına onları kuranlardır; yaklaşık 30 yıldır hem devletin saldırılarına, hem de sendikaların bürokratik-pasif yönetimlerine direnerek süreci tersine çevirmeye çabalayan devrimci-demokrat-ilerici sendikacılarıdır. Emek verilen her şeyde olduğu gibi, onlar sendikalarını daha fazla sahipleniyor ve düzelmesini istiyorlar. Keza ekonomik ve statü olarak önemli kayıplar yaşayan kamu emekçileri, sendikaların bugünkü halinden büyük rahatsızlık duyuyor, bir çıkış bekliyorlar. Ne var ki, **geline durumun asıl müsebbibi olanlar, yaşanan kan kaybını dahi umursamıyor. Onları varsa-yoksa yönetimdeki koltukları ilgilendiriyor. Hazıra kondukları ve hep sermayeden yedikleri için, büyük bir pervasızlık içindeler.**

Sonuçta sendikaların yaşadığı güç kaybını durduracak, gerileyen mücadele hattını düzelterek ve yeniden canlandıracak olanlar, bunun acısını yüreğinde hisseden ve çıkış arayan devrimci-demokrat memurlardır. Tek çare; sendikalarımıza, emeğimize sahip çıkmak, faşizme karşı mücadeleyi reformizme karşı mücadeleyle birleştirmektir.

İsviçre'de protesto eylemi

19 Aralık Cezaevleri Katliamı, 24 Aralık Maraş Katliamı ve 28 Aralık Roboski Katliamı, İsviçre'nin Basel kentinde, Klaraplatz'da toplanan kitle tarafından protesto edildi.

İsviçre PDD

“Kapanmak” değil

İNSANCA YAŞAMAK!

Pandeminin seyirindeki hızlı tırmanış, gündemin en üst sıralarına yerleşti. Bugüne kadar Tabipler Odası ve çeşitli hekim dernekleri, gerçek vaka ve ölüm sayılarının hükümetin açıkladığından çok daha fazla olduğunu ifade ediyordu. **İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin “bulaşıcı hastalık”tan günlük resmi ölüm rakamlarını açıklamaya başlaması AKP yönetimini köşeye sıkıştırdı.** Bu rakamlar üzerinden DSÖ'nün (Dünya Sağlık Örgütü) AKP üzerinde baskı kurması da, kaçacak yer bırakmadı.

Bugüne kadar “ulusal çıkarlar” diyerek gerçek rakamları açıklamadığını itiraf eden Sağlık Bakanlığı, bu koşullarda günlük vaka sayısını bir anda 5 binlerden 30 binlere çıkarmak zorunda kaldı. “Vaka-hasta ayırımı” gibi saçma bir bahaneyle gerçek vaka ve ölüm sayılarını bugüne kadar gizlemeye çalışan AKP, bugün “gerçek” rakamları açıklıyormuş gibi bir hava yarattı. Ancak **Tabipler Odası bu rakamların da inandırıcı olmadığını belirtiyor. TTB'nin hesaplamalarına göre, Türkiye’de günlük olarak 50 binin üzerinde yeni vaka çıkıyor ve günlük ölüm rakamları 1000’in üzerinde.**

Eksik de olsa “günlük vaka sayısı” yükseltilmişti, ancak “toplam vaka sayısı” düzeltilmedi. Keza ölüm oranları da inandırıcı değildi. Üstelik sadece İstanbul’daki günlük ölüm rakamları, Türkiye toplamı için verilen günlük ölüm rakamından yüksek olduğu için, bu da inandırıcı olmamıştı.

Bütün bu çelişkili tabloyu bir kenara bırakalım; AKP'nin açıkladığı resmi rakamlarla bile, Türkiye bir anda dünya koronavirüs tablosunun en üstlerine tırmanıverdi. Nüfusu 1 milyar olan Hindistan’ı, dünyanın en kalabalık ve salgında en başarısız ülkeleri olan ABD ve Brezilya gibi ülkeleri geride bırakarak, vaka sayısında hepsinin üzerine yerleşti.

Böylece herkesin kendi yaşamında gördüğü-tanık olduğu gerçek, rakamlarla da daha açık ve anlaşılır bir hale geldi: Hastaneler alarm veriyordu; yoğun bakımlarda yer bulmak mümkün değildi; tek bir hafta içinde 20 sağlıklıyı hayatını kaybetmişti; salgın ve ölüm tek tek her insanın birinci derece yakınlarına kadar ulaşmıştı... AKP bugüne kadar “salgını” değil “algıyı” yönetmeye çalışmış; kitleleri ölüme terketmişti...

Yasaklar göstermelik ve keyfi

20 Kasım’dan itibaren, bir yanıyla sosyal hayatımızı kısıtlayan, diğer yanıyla ekonomik krizi daha da şiddetlendiren yeni “yasaklar” peşpeşe geldi. Koronavirüs tablosu bu kadar vahim olmasına rağmen, alınan kararlar son derece göstermelik, keyfi ve tutarsızdı.

İlk yasak hafta sonları sabah ve akşam saatlerinde sokağa çıkma yasağı olarak geldi. “Sabah koşan” ve “akşam coşan” insanlar eve kapatıldı böylece. Zaten boş olan sabah saatlerine “yasakk” getirmenin mantığı yoktu; akşamları yasak

koymak ise, eve dönüşte toplu taşıma araçlarına yığılmayı, böylece hastalığın yayılması riskini artırıyordu.

65 yaş üstü, her dönem kolayca “ilk hedef”e koyulan kesimdi. Hemen kapatıldılar! “Üretmeyen-tüketmeyen”, bu nedenle de kapitalist devlet için “yük” olan yaşlıların gözlerden uzak olmasından başka da bir faydası yoktu bu kararın. Üstelik çocuklarla yaşlıların sokağa çıkış saatleri farklılaştırıldığından, çocuk bakan yaşlılar (ki bu çok yaygın bir durum) tam bir çıkmaza sokuldu.

Dahası **koydukları her yasağın yanında, bir “istisnalar listesi” bulunuyordu: Çocukların sokağa çıkması yasak, çalışan çocuklar hariç!** Hafta sonu sokağa çıkma yasağı var, ama gün boyunca markete gidebilir, gezebilir, ortalıkta dolanabilirsiniz! Sokağa çıkmayacak, ama üretim-tedarik vb. aksamayacak! **Eylemler, etkinlikler, yürüyüşler yasak, eğitim kurumları kapalı; ama Kuran kursları, camiler açık.**

Küçük esnaf dükkanı kapatıp borçların, vergilerin kışkacında boğulacak; ama büyük patronların fabrikası çalışacak, üretimi, sömürsü ve karı devam edecek. Salgın nedeniyle kitlesel işçi kıyımları yaşanacak; ama devlet yardım, destek, indirim yapmayacak.

Kovid-19 virüsü, sadece geceleri ve hafta sonları mesai yapan bir devlet memuru olmadığı sürece, alınan kararların salgının yayılmasına bir etkisi olmayacağı açıktır.

Diğer taraftan **bu kararların iki “faydası” sözkonusudur. Birincisi, devlete sınırsız ceza kesme olanağı tanımaktadır.** AKP kadroları hiçbir yasak denlemeden pervasızca düğünlerini, toplantılarını, ziyafetlerini gerçekleştirirken, yoldan geçen herkese, çeşitli bahanelerle yüzlerce-binlerce liralık cezalar kesilmektedir. Devlet, köprü-hastane garantileri için yandaşlarına hortumla akıttığı paralar için böylece kaynak yaratmaktadır. **İkincisi, yasaklarla yaşamlarımızı kontrol altına almada önemli bir yol katettiler. İlk yasaklar, AKP'nin şeriatçı zihniyetine uymayan noktalarda görüldü.** Akşam ve sabah yasaklarının hedef kitlesi belliydi. Örneğin barlar 7 aydır kapalıdır, tekel bayileri akşam saatlerinde kapatılırken, marketler açıktır. Keza AVM'ler açık ama AVM'lerdeki restoranlar kapalı olunca, insanların tezgahdan aldığı yemeği yere oturarak yediği görüntüler günlerce basında yer aldı. Erdoğan haftalar boyunca, arabasının önünde izdiham yapan kitlelere çay fırlatırken korona yoktur da, yandaş baro başkanı'nın bir daha seçilemeyeceği baro genel kurulları

yasaklanmıştır. Pandeminin başladığı Mart ayında, ilk yapılanlardan birinin Kanal İstanbul ihalesi olması hafızalarda tazeliğini korumaktadır.

Sonuçta alınan kararlar salgınla mücadeleyi değil, muhalif hareketleri ve sınıf mücadelesini engellemeyi hedeflemektedir.

“Kapanmak” insani değildir

Tabipler Odası'nın pandemiye dönük olarak öncelikli önerisi 2 ila 4 hafta boyunca “tam kapanma”dır. Sağlık güvenliği açısından bu bir zorunluluk olabilir. Ancak **bir taraftan burjuvazinin kar hırsı, diğer taraftan gerici-faşist devlet yönetimi, “tam kapanma”yı kitlelere saldırı aracına çevirmek için, hak gaspları için, faşist baskıyı artırmak için, sömürüyü katmerlendirmek için bir fırsat dönüştürmektedir.** Pandemide en “başarılı” görülen Çin’den, en başarısız ABD’ye, en “insancıl-kapitalist” İsveç’ten, en faşist Brezilya’ya kadar dünyanın her tarafındaki örnekler bunu kanıtlamaktadır.

Diğer taraftan **“tam kapanma” önlemi, devletin maddi desteği olsun ya da olmasın, “insani” değildir.**

Birincisi, “insan” başka insanlarla biraradayken insandır; yalnız kaldıkça “insanlıktan” çıkar! Mart ayından bu yana, son derece sınırlı biçimde uygulanan “kısmi kapanma”lara, “uzaktan eğitim”lere vb. kabaca bir bakalım: Beş yaş altı çocukların önemli bir kısmı konuşmayı unuttu. Tuvalet eğitimi gerileyen ve yeniden bez kullanmaya başlayan çocuk sayısı, oldukça yaygın. Yetişkinlerdeki psikolojik sorunlar, kitlesel hale geldi; psikiyatrik sorunlar ise hiç olmadığı kadar yaygınlaştı. Dar alana sıkıyasa aile yaşantısı, aile içi sorunları devasa boyutlara ulaştırdı, aile içi kavgalar kronikleşti. Çin’de “tam kapanma”nın kaldırıldığı anda çiftler boşanmak için mahkemelere akın etmişti. Çocuğa ve kadına yönelik şiddet ve cinsel istismar “olağan” hale geldi. Yalnız yaşayan insanlar, özellikle tek başına kalan ve sokağa çıkamayan yaşlılar, psikolojik sorunları çok daha ağır yaşadı, yaşıyor. Unutkanlık kitlesel bir soruna dönüştü. Genel olarak insanlara küskünlük, güvensizlik,

işe kapanma yaygın hale geldi. Eğitimden uzaklaşmak gençlerde “öğrenmeyi unutma”ya dönüştü.

İkincisi, insanın doğası hareket etmesini gerekir; hareketsizlik pandemiden daha büyük sorunlara yol açmaktadır. Hareketsizlik ve güneşten yararlanamama gibi nedenler, yaşlıların ömürlerini eksiltti. Kalp, tansiyon, şeker, kireçlenme gibi sıradan ve “sürdürülebilir” yaşlılık hastalıkları ve obezite, kanser gibi artık yaygınlaşmış olan hastalıklar, pandemi döneminde ölümcül hale geldi. Kimisi pandemi koşullarında hastaneye olağan gidişlerini-kontrollerini yaptırmayı ertelediği için; kimisi de balkonsuz-dar evlerde kapalı kalıp yeterince temiz havaya ulaşamadığından yeni hastalıklara yakalandığı için...

Diğer taraftan **“hareket”, sadece sokağa çıkmak, gezinti yapmak, parkta oturmakla sınırlandırılmaz. En önemli “insani hareket”, çalışmak-üretmektir.** İnsanlar işe gitmeye, çalışmaya, üretmeye devam etmelidir. **Amaçsız, faaliyetsiz, belirsiz bir eve kapanma dönemi, hem bedenen hem de ruhen çürütücüdür.**

“Yasaklar”la değil “önlemler”le

Önemli bir sorun da şudur: **Bilim bize, hem kapitalist sistemin doğa tahribatı nedeniyle, hem de biyolojik silah kullanma yaygınlığı yüzünden, bu türden pandemilerin “olağan” hale geleceğini söylüyor.**

Öyleyse çözülmesi gereken sorun, **her pandemi karşısında bitmek tükenmek bilmez yasaklarla insanları evlerine hapsedmek değil, “pandemiye rağmen” yaşamı olağanlaştırmanın yollarını aramaktır.** Ve aslında bu hiç de zor değildir.

Alınması gereken önlemlerin **en başına, sağlık sisteminin güçlendirilmesini yazmak gerekir.**

Sağlık sektörünün her bölümüne kitlesel alımlar yapılmalıdır; doktor, hasta bakıcı, yoğun bakım hemşiresi, röntgen teknisyeni, vb. Sağlık çalışanları en az iki katına çıkarılmalı, böylece iş yükleri hafifletilmeli, çalışma koşulları ve ücretleri iyileştirilmelidir. Yanısıra hastane kapasitesi de artırılmalıdır. Şehir hastanelerine hortumla para akıtmak ya da Yeşilköy Havalimanı'nın pistini kırarak Körfez zenginlerine özel hastane inşa etmek yerine, kamu hastaneleri güçlendirilmeli, ihtiyaç olduğunda hızla sahra hastaneleri kurulmalıdır.

İkinci adım eğitim sektöründe atılmalıdır. “Uzaktan eğitim”, üniversite seviyesinde bile son derece yetersiz bir yöntemdir. Bu nedenle **“yüz yüze eğitim”, en kötü koşullarda bile olağan biçimde sürdürülmelidir.** Bu da çok zor bir şey değildir. Öğretmen sayısı en az iki katına çıkartılabilir. Köy okullarının yeniden açılması, kentlerdeki okullarda sınıf mevcudunun azaltılması, bunun için yeni okulların inşa edilmesi, en azından okul bahçelerine prefabrik derslikler kurulması mümkündür. **Salgının en hızlı yayıldığı iki alan tespit edilmiştir: Toplu ulaşım ve fabrikalar-işyerleri.**

Başta metro ve otobüs olmak üzere toplu taşıma araçlarının tamamı, ayakta yolcu almayacak şekilde çoğaltıldığı, sefer sayısının artırıldığı koşullarda, toplu ulaşım salgının yayılma merkezi olmaksızın anında çıkacaktır.

İşyerlerindeki çalışma düzeni de, salgın hastalıklara uygun olarak yeniden düzenlenmelidir. Ortamın havalandırması, yemekhane düzeni ve dinlenme alanları insanı koşullara getirildiğinde, burada da bir sıkıntı kalmayacaktır.

Ve tüm bunların yanında, “bireysel önlemler”in (maske, mesafe, temizlik olarak kodlanan önlemler) ne kadar önemli olduğuna dair kitlesel eğitim yapılmalı, gerçekten caydırıcı cezalar (bütçeyi denkleştirmeye dönük keyfi para cezaları değil) belirlenmelidir. Sayılar küçültüldüğü, “başarı hikayeleri” uydurulduğu sürece, halkın içinde “böyle bir salgın olduğuna inanmıyorum” diyen ve önlemleri umursamayan geniş bir kesimin olması kaçınılmaz. Ancak devletin kendi üzerine düşen önlemleri ciddiyetle hayata geçirdiği ve kitlelere ciddi bir eğitim verildiği koşullarda, insanların

buna uyum sağlaması hiç de zor olmayacaktır. **Pozitif çıkanlar ise, “ailelerine de bulaştırsınlar diye evlerine” değil, sağlık merkezlerine ya da karantina merkezlerine götürülmelidir.**

Tabipler Odası ve bazı muhalif kurumlar, “maddi destek içeren tam kapanma” üzerinde duruyorlar ısrarla. Salgını tıbbi olarak kontrol altına alırken, işçi ve emekçilerin mağdur olmaması için “maddi destek” konusunu da özenle vurguluyorlar. Ancak “tam kapanma” dönemi için ayrılması gereken “maddi destek” ile, yukarıda belirttiğimiz adımları atmak mümkündür.

İnsanların giderek yalnızlaştığı, içine kapanmış, “kendini koruma” adına evinde tek başına kalmaya çalıştığı, başka insanların kendisi için bir “tehdit” olduğunu düşündüğü bir dünya, “insani” değildir; hiçbir koşulda savunulmamalıdır.

Elbette kapitalist devletin özü sömürü üzerine kuruludur ve kullandığı araçların tümü burjuvazinin karını gerçekleştirmeye odaklıdır; kitlelerin yaşam koşullarını iyileştirmeye değil. Çünkü kapitalist devlet, burjuvazinin çıkarlarını savunur; kitlelerin değil. Tam da bu nedenle, her aşamada yaşam koşullarını iyileştirme, refah düzeyini artırma ve özgürlükler için dişediş bir mücadele vermek gerekir.

Pandemi döneminde verilmesi gereken mücadele ise, tüm haklarımızı kısıtlayan, insanlıktan çıkartan, yaşamlarımızın kontrolünü tamamen devletin eline teslim eden “tam kapanma” için değil; insani koşullarda sağlık, eğitim, ulaşım ve çalışma hakkını elde etmek için olmalıdır. Hele ki, bilim insanlarının bundan sonraki hayatımızın pandemilerle dolu olacağını söylediği koşullarda, bunun başka yolu da yoktur.

“Korona günlerinde YAŞAMAK DA SINIFSA” adlı kitabımız, Pandemi koşulları altında, Temmuz 2020’de çıktı. Büromuzdan ve kitapçılardan temin edebilirsiniz.

Tacizin ifşası, devrimci bir tutumdur

Yazar Hasan Ali Toptaş'a dönük olarak internette başlayan ifşa hareketi hızla yayıldı ve Ekim 2017'de dünyayı etkisi altına alan #MeToo dalgasına benzer bir rüzgar esti. Bir kadının yazdığı tweetin ardından, 20 kadın daha Hasan Ali Toptaş tarafından bir tarihte tacize uğradıklarını anlattı. Bu arada başka yazarlar için de taciz saldırıları ifşa edildi. Ve gerici kimliği bilinen bir yayınevi sahibi, "iddialar doğru, bu utançla yaşamıyorum" diyerek intihar etti.

Hasan Ali Toptaş'ın çalıştığı yayınevi olan Everest ile birlikte bir çok yayınevi, internette taciz suçlamasının öznesi olan isimlerle ilişkilerini kestiklerini açıkladılar; verilen bazı ödüller de geri alındı.

Hasan Ali Toptaş ise, önce özür diliyormuş gibi yaptı; ancak "suçlu" olan kendisi değil, "eril faillik"ti! Sonra kendisinden daha fazla "kralcı" kesilenleri görüp cesaret alınca, bundan da vazgeçti; aslında özür dilemediğini, suçlu olmadığını belirtti. Böylece "eril faillik" de aklanmış oldu!

Toptaş'ı savunmak için cengaverce ortaya atılanların bu çabası da başka bir soru işareti yarattı. **Bu kadar açık bir suç karşısında, üstelik fail suçunu itiraf etmişken, onu aklama-kadınları suçlama çabasına girenler; belki de sıranın kendilerine gelmesini önlemeye, kendilerini ifşa etmeye hazırlanan kadınların önünü kesmeye çalışıyordu. Net olan şudur: Suçlunun yanında durmak, suç ortaklıktır; ya zihinsel ortaklık, ya da doğrudan fiilde ortaklık!**

Taciz iddialarının hedefindeki isimler edebiyat

dünyasından olunca, karşı çıkışlardaki argümanlar da daha demagojik, daha sinsî, daha saldırgan oluyor. **Bugüne kadar gerici-şeriatçı kesimlerden duymaya alışkın olduğumuz argümanlar, "sol" ve "özgürlükçü" söylemlerle bulamaçlanıp önümüze kondu.** Ve bunlara yanıt verme zorunluluğunu doğurdu.

Taciz-tecavüz "hata" değil, "suç"tur

İlk yapılması gereken, tacizin ve tecavüzün hafifsetilmesine karşı durmaktır. Taciz ve tecavüz, bilinçli ve iradi biçimde işlenmiş cinsel suçlardır. Bu konuda netlik asla karartılmamalı, karartılmasına izin verilmemelidir. **İkisi de suçtur; adları "cinsel saldırı" olarak tanımlanmıştır, uzun ve zorlu mücadeleler sonucunda cezası da belirlenmiştir.**

Kadının ya da çocuğun (elbette cinsel saldırıya maruz kalan erkeğin de) "hayır" dediği, "hayır" anlamına gelen bir davranışta bulunduğu, isteksiz davrandığı (ve hatta dehşetle donup kaldığı) an, taciz noktasıdır. "İltifat etmek" elbette suç değildir; ancak bir davranışın "iltifat" mı, "taciz" mi olduğunu, hareketi yapan da, buna maruz kalan da net olarak bilir, hisseder. Hiç bir demagojik savunma, bu gerçeği değiştirmez. Mesela "parkta oturan bir kadının saçını, ondan izin almadan okşamak" (Muzaffer Oruçoğlu'nun yapmakla övündüğü davranış), izin almadan bedenine dokunmak, yaşam ve zihin alanının sınırlarını ihlal etmek, Avustralya'da da, dünyanın her yerinde de, her gelir ve kültür grubundan insan için de, açık-net bir tacizdir.

Hele ki tecavüzün "zorla olmadığı"nı, "karşı tarafın hayırhah tutumuyla olduğunu" (Yine Muzaffer Oruçoğlu-13 Aralık, Komün Tv'de yayınlanan program) ileri sürmek, insanın kanını donduran bir ifadedir. Gerici-şeriatçı kesim bile bunu bu tarzda savunacak kadar ileri gidememişken, devrimci bir geçmişe sahip, şimdi de solcu olma iddiasındaki birinin bu savunusu çok net biçimde teşhir; bunu savunan da tecrit edilmelidir. Bu yanıyla, Demokratik Kadın Hareketi adına 14 Aralık günü yayınlanan eleştiri yazısı, zayıf ve yetersiz kalmıştır.

Geçerken, çok çarpıtılan bir konuya dair de görüşümüzü belirtelim: **"Cinsel özgürlük" kavramı, burjuva literatüre ait, erkeğin yararına üretilmiş bir kavramdır; sosyalizmdeki "cinsel devrim" ise, kadının yararını gözetken bir içeriğe sahiptir.** Bu, başka bir yazının konusudur.

Ifşa etmek doğru bir tutumdur

Taciz ve tecavüzü gerçekleştirenler, bir "görünmezlik" perdesinin ardında saklanmanın konforunu yaşarlar. Gizli saklı köşelerde, tanıgın-kameranın olmadığı alanlarda gerçekleşir bu saldırılar. Ve kadınlara, uğradıkları saldırıdan "utanmaları" öğretilmiştir; insanların emeğiyle birlikte "etini" de sömüren sınıflı toplumlar tarafından.

Bu nedenle **cinsel saldırıyı gerçekleştiren sapıklar gururla-kasılarak gezerken, bu saldırının mağduru kadınlar saklanır, ezilir, yaralarını içinde saklar. Suç işlenmiştir, suçlu cezasını**

Gazete Patika neden Muzaffer Oruçoğlu'nu savunuyor?

Son dönemde Hasan Ali Toptaş ile başlayarak Muzaffer Oruçoğlu'na kadar uzanan taciz tartışmasına ilişkin olarak temel görüşlerimizi, "Tacizin ifşası devrimci bir tavırdır" yazısında ortaya koymuştuk. Ancak yazımız yayımlandıktan sonra, Gazete Patika'nın kurumsal açıklaması ve Muzaffer Oruçoğlu'nun sonradan yazdığı yazılar üzerine, birkaç noktanın altını kalınca ve tekrar çizme ihtiyacı duyduk.

Birincisi, "kadının beyanı esastır" sözünün "taciz hükmü" değil, soruşturmanın başlangıç noktası olduğunu belirtmiştik. Bu yaklaşımla; Hasan Ali Toptaş hakkında 20 kadının ifşa hareketi yapması, Toptaş'ı "tacizci" değil, "taciz zanlısı" yapar; bu ifşaların ardından Toptaş'ın "eril faillik"i suçladığı twitter mesajı ise, aslında bir itiraftır ve onun "tacizci" olduğunu netleştirir.

Muzaffer Oruçoğlu'nun durumu ise farklıdır. **Oruçoğlu, taciz suçunu doğrudan kamuya açık bir alanda, kayıtlı-belgeli olarak ve mükerrer biçimde işlemiştir.** Arzu Demir hakkında tekrar tekrar yaptığı açıklamalarda kullandığı her söz açık ve net tacizdir. "Kadınları öpmek" üzerinden kurduğu her cümle, açık ve net tacizdir. Tecavüzün, "kadının hayırhah tutumuyla gerçekleştiğine" ilişkin görüşleri, tecavüz gibi aşağılık bir suçla aklama çabasıdır ki, egemenlerden duyduklarımızdan farklı değildir.

Oruçoğlu'nun 16 Aralık 2020 tarihinde Gazete Patika'da yayınlanan röportajında kullandığı ifadeler de, kadınlara yaklaşımında çarpık görüşlerinin, ruhuna sinmiş ataerkil-burjuva ahlakın (ahlaksızlığının) su yüzüne vurmasıdır. Görünürde kendisine yönelik suçlamalara cevap vermek için yapılan bu röportajda,

erkek egemen bakışını pervasızca ortaya sermiştir. Yazıdan bir kaç cümleye bakmak bile bunu görmek için yeterlidir: "Hayatım onları (kadınları-nba) öpmekle geçti", "Erkekler tecavüze mütemayildirler", "Sevgililerimden ikisi 19 yaşındaydı." (Kendisinin 39 yaşından sonra karşı cinsle ilişkisi olduğunu söylediğine göre, en az 40'lı-50'li yaşlarda iken 19 yaşındaki genç kızlarla birlikte olmakla övünüyor.) Bu cümlelerdeki çarpıklığı farketmiyor (ya da umursamıyor) oluşu ise, onun bu zihniyeti ne kadar içselleştirdiğini kanıtıyor.

Ortada bu kadar açık-gönüllü itiraflar varken, "masumiyet karinesi"nin, yani "suç ispatlanana kadar kişi masumdur" ilkesinin hatırlatılması, abesle iştigaldir. Oruçoğlu, görüşlerini her tür araçla ifade ediyor zaten, ona karşı çıkanlar da bu görüşleri üzerinden eleştiriyor. Dolayısıyla **ortada ne "masumiyet karinesi"ne sığınacak, ne "savunma hakkı"ndan sözedecek, ne de "yargısız infaz" denilecek bir durum var!**

Yetmiyor, 18 Aralık günü yine Gazete Patika'da Oruçoğlu'nun bir röportajı daha yayınlanıyor. Burada "beni yanlış anladınız, ben kendimi tam anlatamadım"lara, başka bir ülkede yaşıyor oluşuna sığınmaya çalışıyor, söylediği sözleri yuvarlamaya uğraşiyor. **Hala ortada açık bir özeleştiri, net bir özür, yaptığı tacizlerin utancı-pişmanlığı yok!** Sadece ve sadece işin ciddiyetini anlamış olmanın getirdiği bir "çark etme" çabası; ama bunu yaparken de yine geri adım atmamada direnme tutumu var! **Önceki yazılarında kendisine dönük vurgular "cinsel özgürlüğe inanan erkek" olmasına iken, bu defa "komünist" kimliğini öne çıkartıyor, bunun arkasına saklanmaya çalışıyor.**

çekmemiştir; bir daha, bir daha yapar, hayatının en doğal işine dönüştürerek. Hiçbir cinsel saldırı-
ganın tek fiili yoktur. Ve saldırıya uğrayan konuşma-
dıkça, teşhir etmedikçe, suçun cezası verilmedikçe,
saldırganın cesareti de artar, sistematik hale gelir.

Bu nedenle, hiçbir kanıtı-tanığı olmayan cinsel
saldırıları konusunda bile doğru tutum; ifşa etmek,
teşhir etmektir.

“İfşa etme” tutumunun “femi-
nist bir davranış” olduğunu ileri
sürmek doğru değildir. Zira bu,
devrimciler tarafından çok uzun
zamandır mücadelesi verilen
bir konudur. **İşkencehanelerde
ve hapishanelerde işkencecile-
rin tecavüzüne-tacizine uğra-
yan kadın ve erkek devrimciler,
yıllar boyunca bunları teşhir
etti, basın açıklamaları, suç
duyuruları ile bu saldırının üze-
rine gitti. Keza son günlerde
“soyarak arama” adı verilen ta-
ciz işkencesi de, etkin biçimde
dile getirilen, mücadele edilen
bir konu oldu.** Bunlar daha da

güçlendirilmeli; işkencenin
her türü ile birlikte, cinsel
taciz de daha fazla teşhir
edilerek mücadele
büyütülmelidir.

Günlük yaşamdaki
cinsel saldırı ile, işken-
cehanelerdeki cinsel saldı-
rı arasında bir fark vardır elbet-
te. Ancak bu fark, sanıldığı
kadar büyük ve özsel
bir fark değildir. İki
tarafa da “egemen”

olanın, daha güçsüz gördüğü kişilere dönük pervasız
saldırganlığı sözkonusudur. İki tarafta da, saldırıya
uğrayan konuşmadığı sürece, saldırıganın pervasızlı-
ğı artar, başkaları da aynı saldırıya maruz kalır.

Bu nedenle **bizi ilgilendiren unsur, saldırıganın
prestiji (devletin bekası ya da bir yazarın “muhte-
şem” kariyeri) değil, saldırıya uğrayanın yaşadık-
larıdır.**

Tam da bu nedenle, ifşa etmek doğru-devrimci bir
tutumdur; her koşulda ve tartışmasız desteklenmeli-
dir.

Bu arada, feminist hareketin son günlerde önemli
bir gündem oluşturan “soyarak arama” konusun-
daki sessizlikleri çarpıcıdır; ancak şaşırtıcı değildir.
Tek tek “erkek”lerin tek tek kadınlara dönük cinsel
saldırılarına karşı mücadele yürüten, devlete karşı
mücadelesini “cinsel saldırıganlara dönük cezasızlık
politikası” ile sınırlayan feminist hareket, “devletin
doğrudan cinsel saldırıları”nı (işkencede ve hapis-
hanedeki tecavüz ve taciz vakalarını) görmezden
gelerek, kendi sınıfsal duruşunu da net olarak ortaya
koymaktadır.

İfşa için “doğru zaman” nedir?

Sınıflı toplumların şekillenmesi içinde, cinsel saldı-
rıya uğrayan kadının (ya da çocuğun, erkeğin), bu
konu hakkında konuşması, cinsel saldırının kendisi
kadar yaralayıcıdır. Bu nedenle özellikle kadınlar,
yaşadıklarıyla genel olarak başedemezler. Böyle bir
saldırıyı sorunsuzca atlatabilen, umursamadan ha-
yatına devam eden kadın yok gibidir. İçe kapanmak,
karakterin değişmesi, hayat karşısındaki duruşun ve
iddianın titrekleşmesi, en “hafif” sonuçlardır. Yetersiz-
lik hissi, özgüven kaybı, işinden-mesleğinden olma
vb. yaygın biçimde yaşanır. Hayata küsen, ölmek
isteyen, ölmeye çalışırken sakat kalan ya da intihar
eden kadın sayısı, hiç de azımsanmayacak düzey-
dedir.

**İkinci sözümüz, Oruçoğlu’nu savunmaya ça-
lışan devrimci kurumlardır.** Bu yazıyı asıl yazma
sebebimiz de, Gazete Patika’da 21 Aralık tarihinde
yayınlanan “Kadın Hareketi de Dahil Hiçbir Politik
Özne, Hareket ve Birey Doğru-Yanlı Mücadele-
sinden Muaf Değildir” başlıklı yazı oldu.

Bu yazıda açık bir biçimde, **“yoldaşımız yargısız infaza uğrattılıyor”**
**denilerek, Oruçoğlu’na dönük eleştirel yazılar yazarların “tutumlarının ve
niyetlerinin devrimci olmadığı” ileri sürülüyor.** “Bir devrimcinin tek bir hatalı
sözü ‘tacizcilik’ ve ‘kadın düşmanlığı’ mıdır” sorusuyla, **Oruçoğlu’nun günler
ve sayfalar süren, kendi iç tutarlılığına sahip, istikrarlı görüşleri “tek bir
söz”e indirilip, kadınlara dönük sözlü tacizi, tecavüzü aklayan cümleleri
“hata” kavramıyla hafifsetiliyor.** Oysa Oruçoğlu, bir haftadan daha uzun bir
süre boyunca yazdığı yazı, attığı twit, katıldığı program, kendi kendisiyle röportaj
gibi çok çeşitli yöntemlerle, aynı sözleri tekrar tekrar kullandı. “Öperim”, “namus
bekçiliği”, “cinsel özgürlük” bu sözlerden sadece bazıları. Yani ortada “kazayla
ağızdan kaçmış bir söz” yok (kaldı ki “ağzın içinde” olmayan hiçbir söz, “ağızdan
kaçmaz”); tersine içselleştirilmiş görüşlerin (taciz ve tecavüzü meşru gören) ka-
rarlı bir savunusu var. Yani **ortada “yargısız infaz” yok, tam tersine “suçu sa-
bit” kılan itirafları ve ikrarları var.** Ve Gazete Patika, bu kadar bariz bir durumu
“şık ve isabetli olmadı”, “özensiz oldu” vb. ifadelerle eleştiriyormuş gibi yaparken;
Oruçoğlu’nu “devrimci hareketin ilerisinde bir yaklaşıma sahiptir” diyerek, öven
cümlelerle savunuyor.

Oruçoğlu’nun “hedefe çakılması”nın tek nedeni, söylediği sözlerdi. Ve bu

Tanımadığı kişinin tacizine uğrayan kadınların,
yolda yürürken arkasına fırlattığı bakışlar ya da toplu
taşıma araçlarında sürekli ortamlarını kontrol etmesi,
hayatın rutini halindedir.

Cinsel saldırıya uğrayan kadının “öğretilmiş” dav-
ranışı, kendini suçlamaktır. “Benim bir davranışım,
giysilerim, kullandığım bir kelime, bir bakışım-gülü-
şüm bu saldırıya yol açtı mı” sorusunu kendisine tek-
rar tekrar sorar. Bitmek tükenmek bilmez bir muhase-
bedir bu; çünkü olay duyulduğu anda önce mağdur
suçlanacaktır. **Sınıflı toplumların erkek-egemen
doğası budur; saldırgan iç-huzuruyla ve gururla
yaşamaya devam ederken, mağdur “saldırıya se-
bep vermekle” suçlanır.** Yaşanan saldırının utancı,
saldırganına değil, mağdura yüklenir.

Bu nedenle **mağdurların, uğradıkları saldırıyı
açıklamaları son derece zor; çoğu zaman im-
kansızdır. Onun içindir ki, ne zaman kendilerini
hazır hissedersen o zaman açıklamalıdır.** Kimi
zaman saldırı gerçekleştiği anda (son dönemlerde
toplulu taşıma araçlarındaki tacizlerin hemen ifşa edil-
mesindeki artış olumludur. Keza, işkencedeki cinsel
saldırının, daha şubeden çıkmadan yüksek sesle
diğer hücrelere duyurulmasının yaşanmış örnekleri
vardır), kimi zaman 20 yıl sonra...

Mağdur, göğüslemesi gereken toplumsal baskıya
kendisini hazır hissettiğinde konuşacaktır. Bunda bir
zaman kriteri oluşturmak, “neden şimdi” diye sormak
anlamsızdır; mağduru suçlama çarpıklığının sürdü-
rülmesidir.

“Kadının beyanı esastır” ne anlama gelir?

Hukuksal bir terim olan “kadının beyanı esas-
tır” ilkesi, “kadının beyanı doğrudur” anlamında
değildir. Bu bir başlangıç noktasıdır. Herhangi bir
“suç soruşturması”, bir kanıt-tanık üzerinden ilerler.
Cinsel saldırılarda ise genel olarak kanıt-tanık olmaz.
Bu durumda, yine uzun mücadeleler sonucunda

eleştiri sağanağı içerisinde, Gazete Patika’ya, bu hareketin geleneğine, devrim-
ci değerlerine söylenen bir söz görmedik. Gördüğümüz, okuduğumuz yazılar,
“suçun şahsiliği” ilkesini aşmadı, kurumu hedef almadı. Şimdi **Gazete Patika’nın
kendisini ortaya atarak Oruçoğlu’na siper olması, Oruçoğlu’nun üzerine
“devrimci değerlerimiz, siyasi geçmişimiz” örtüsünü atarak onu korumaya
çalışması, Oruçoğlu’nu korumaz; ama -tam da korktukları gibi- kendilerini
de bu eleştirilerin hedefi haline getirir.**

Geçerken, Oruçoğlu’nun o sıkça öne sürdüğü, Gazete Patika’nın da altını
çizdiği “zengin edebiyat ve sanat ürünleri” hakkında bir söz söyleyelim. **“Sanat
ve edebiyat ürünleri”nin ne kadar tarihe kalacağı, hatırlanacağı bilinmez
ama, “tecavüz, kadının hayırhah tutumuyla gerçekleşiyor”, “fırsat bulur-
sam yanağından mı dudağından mı neresinden olursa öperim” gibi erkek
egemen sözleriyle tarihe kazınacağı kesindir.** Hiçbir “sanatsal ürün”ün ya da
“komünist geçmiş”in engelleyemeyeceği, değiştiremeyeceği gerçek budur.

Bu konuya ilişkin söyleyeceğimiz üçüncü (şimdilik son) sözümüz de şudur:
**Devrimci kesimlerin tartıştığı “taciz” gibi bir konuda, tek tek kadın yazar-
ların ya da kadın örgütlerinin açıklama yapması yeterli değildir.** Yaşanan,
kadın-erkek ilişkisinin ötesinde bir durumdur. Kaldı ki, kadın sorununa yaklaşım,
sadece kadın örgütleri için değil, bir bütün olarak devrimci-komünist örgütler için
önemli bir kriterdir. Onun için kolektif bir tutum belirlemek gerekir. Kendi adı-
mıza konuyla ilgili yazıları, kurum adına yazıyoruz. Çünkü genel olarak “kadın
sorunu”na ilişkin mücadelenin, özelde **“taciz-tecavüz”e karşı mücadelenin,
“kadın dayanışması”yla değil; kadın-erkek emekçilerin, devrimcilerin kol-
kola-omuz omuz vereceği mücadeleyle mümkün olacağına inanıyoruz.**

Yargıtay içtihatlarına girerek yasal hale gelmiş olan bu ilke devreye girer. **Cinsel saldırının doğasında var olan “benim sözüme karşılık senin sözün” pervasızlığını tersine çevirecek ve rolleri eşitleyecek olan, “kadının (mağdurun) beyanının esas” olmasıdır.**

Bu ilke, yukarıda anlattığımız, kadının bu olay karşısında genel olarak konuşmayacağı, kendini durduk yere büyük bir toplumsal yükün altına sokmayacağı öngörüsünden hareketle belirlenmiştir. Sonuçta bu iddiaların konuşulması, yine en çok kadını yaralayan, kadının yaralarını tekrar tekrar kanatan bir durumdur.

Bu ilke, soruşturmanın başlamasını sağlayan unsurdur; hüküm değildir!

Soruşturma başlar, saldırganın kendisini savunma-aklanma hakkı yine de saklıdır.

Bu durumu kötüye kullanmak isteyenler olmaz mı; elbette ihtimaldir. Ancak kötüye kullanım çabası, bütün yasalar için sözkonusu olabilir. Kaldı ki, **“mağdurun beyanı esastır” ilkesi, çok uzun mücadelelerin, birikimlerin ürünüdür; ve her türden kötüye kullanma ihtimalinden daha değerlidir; tartışmasız biçimde bu ilkeye sahip çıkılmalıdır.**

Cinsel suçlara karşı mücadele de sınıfsaldır

Son aylarda, özellikle “sol” ve muhalif görünen kesimlerdeki cinsel taciz olayları basında yer almaya başladı. Önce DİSK örgütlenme sekreteri, ardından CHP kadroları, şimdi de edebiyat dünyasının ünlü-ünsüz isimleri... **Durumu daha vahim hale getiren; tacizcilere arka çıkan, onları koruyan-destek olanlar içinde devrimci-solcu geçmişe sahip olanların da bulunmasıdır.**

Bu tablo, kadın hakları konusunda ne kadar geriye gidildiğinin göstergesidir. Aynı zamanda, kadın mücadelesinin sınıf mücadelesinden asla bağımsız olmadığını, sınıf mücadelesinin gerilediği koşullarda kadınların hak kayıplarının da derinleştiğinin kanıtıdır.

Geçmişte, bu türden olaylar patlak verdiğinde, en azından susan-teraf olmayan kesimlerin, şimdi saldırgan tarafın lehine bir duruş içine girmesi, bu mevzi kaybının en çarpıcı yanlarından biridir. Esasında dinci-gerici kesimlerden bu tür davranışlar yadırgatıcı değildir. Fakat burjuva, küçük-burjuva aydın, sanatçı kesimlerin içinden, cinsel tacizde bulunan veya bunu yapanları destekleyenlerin çıkması, şaşırtıcı ve sarsıcı oluyor. Bu durum meseleye sınıfsal bakılmadığının da bir göstergesi aynı zamanda. Oysa dinci-gericisi de liberal solcusu da aynı sınıftan (burjuva ideolojiden) besleniyor. Dahası, erkek egemen ideolojinin vantuzlarını tüm kesimlere uzattığı, şu ya da bu oranda etkisi altına aldığı unutulmamalı. Buna karşı verilecek ideolojik mücadele de, bir bütün olarak sınıflı toplumlara, günümüzde kapitalizme karşı verilecek mücadelenin bir parçası olmak zorunda.

Diğer yandan **feministlerin yaptığı gibi genel olarak mücadeleyi “kadınlar-erkekler” ikilemine sıkıştırmak da doğru değildir. Tacize-tecavüze karşı duran ve ona karşı mücadelenin içinde yer alan erkekler olduğu gibi, bunları savunan, meşrulaştıran kadınlar da çıkmaktadır. Ki son olayda bir kadın avukat, tacizci yazarı savunabilmiştir. Dolayısıyla soruna cinsel yönden değil, sınıfsal-siyasal yönden bakmak gerekir.**

* * *

Sonuç olarak; feministlerin iddia ettiğinin aksine, **kadın sömürsü ve kadına dönük saldırganlık, sadece “kadın dayanışması” ve mücadelesiyle, bu düzen içinde yapılacak kimi değişikliklerle önlenemez bir şey değildir.** İçinde işçi-emekçi erkeklerin de yer aldığı sınıfsal bir mücadeleyle ve radikal dönüşümlerle yol alınacak ve nihai olarak ancak sınıfsız topluma doğru ilerleyişle çözülecektir.

Bugün verilen mücadeleyi asla küçümsemeden, ama bakış açısını değiştirip büyüterek, ifşayla yetinmeyip yargılayan-sonuç alan yöntemlerle, artan cinsel saldırganlık durdurulmalıdır. **Bu sadece kadınların sorunu değildir, bir bütün olarak insanlığın, insan olarak kalabilmenin bir gereğidir.**

Gülistan Doku nerede?

Gülistan Doku, Dersim’de 5 Ocak günü ortadan kayboldu. Diyarbakırlıydı, Muncur Üniversitesi’nde öğrenciydi. Geçen bir yıl boyunca, tek bir kişi tutuklanmadı, şüphelilerin üzerine gidilmedi, soruşturma bir adım bile ilerlemedi.

Kadınlar kaybolmaz, kaybedilir-katledilir

Gülistan Doku’nun hikayesi, bu topraklarda katledilen, kaybedilen, plazaların pencerelelerinden atılan, varile konularak yakılan, ıssız bir yerde toprağa gömülen diğer kadınların hikayelerine benziyor. Gencecik yaşında yaşamdan kopartılıyor ve arkadaş olduğu bir erkek, aleyhindeki bütün kanıtlara rağmen serbest biçimde hayatına devam ediyor.

Geçtiğimiz Temmuz ayında hazırlanan bilirkişi raporu, Gülistan’ın arkadaşı Zaynal Abarakov’un derhal tutuklanmasını gerektirecek ifadeler, görüntüler ve kanıtlarla dolu. Ama Z. Abarakov’un babası polis ve muhtemelen bu suça ortak. Tam da bu nedenle Z. Abarakov bir türlü tutuklanmıyor. Üstelik de soruşturma saptırılıyor. Bir intihar senaryosu hazırlanıyor, aylar boyunca dere boylarında, barajlarda arama çalışması yürütüldüğü söyleniyor; oysa gerçek bir arama çalışması bile yapılmıyor.

Bilirkişi raporuna göre; Z. Abarakov 4 ve 5 Ocak günleri iki gün üst üste Gülistan Doku’ya dönük alıkoyma ve tehdit suçu işlemiş. 4 Ocak günü yeni bir işe başlamış olan Gülistan, patronundan izin alarak Zaynal Abarakov’un evine gitmiş, bir süre sonra kaçarcasına evden uzaklaşmış. Komşular sert bir kavga yaşandığını, Gülistan’ın çok korkmuş görüldüğünü belirtiyorlar. Ardından Zaynal araçla onu takip ediyor ve Gülistan’ı zorla araca bindiriyor. Bunların bir kısmı kamera kayıtlarında, bir kısmı ise tanık ifadesiyle ortaya çıkıyor. Keza o gece öğretmenin evine giden Gülistan, olup biten herşeyi öğretmenine de anlatıyor. Ertesi gün Zaynal’ın çağırması üzerine Gülistan bir kafeye gidiyor, birkaç dakika kalarak yine hızla kafeden çıkıyor. Hemen arkasından koşan Zaynal tehditkar vücut hareketleriyle, dakikalarca Gülistan’ın gitmesini engelliyor. Bütün bunlar kamera kayıtlarında açıkça anlaşılıyor. Ve aynı gün Gülistan ortadan kayboluyor. Her sokağın, her caddenin, hatta bomboş dağların bile kamera ile kontrol altında tutulduğu Dersim’de, Gülistan bir anda buharlaşıyor.

Zaynal Abarakov’un, babasının, annesinin bugüne kadar verdiği ifadelerde, bu olayların hiçbirisi anlatılmamıştı. Keza kafe çalışanlarının ifadesinin de, kafede geçen zorlama-tehdit-alıkoyma olaylarını hafifletmeye dönük yalan ifadeler olduğu yine kayıtlarla ortaya çıktı. Zaynal, 5 Ocak günü Gülistan’ı gören son kişi olmasına rağmen gözaltına alınmıyor; o gün saat 16.00-19.00 saatleri arasında nerede olduğu tespit edilemiyor, telefonuna el konmuyor, telefonun HTS kaydı alınmıyor. Zaynal’ın o gün Gülistan’la saat kaçta, ne konuştuğu, Gülistan’ın son görüldüğü yer olan köprü civarında bulunup bulunmadığı araştırılmıyor. Zaynal’ın polis olan üvey babası Engin Yüce, o gün izinli; nerede olduğu ne yaptığı belli değil. Üstelik soruşturma, babasının görev yaptığı asayiş şube tarafından yürütülüyor. Apar-topar evlerini Alanya’ya taşıyan Zaynal için, halen yurtdışı yasağı konmuş değil.

Sanık olması gereken kişi belli iken, soruşturma tamamen “intihar”a odaklanıyor; arama faaliyetleri de intihar olasılığına göre yürütülüyor.

Gülistan’ı kaçıran-kaybedenler elini kolunu sallayarak gezerken, onu arayanlar çeşitli biçimlerde cezalandırılıyor, yıldırılmaya çalışılıyor. Ailenin avukatı olan Ali Çimen, hakında, “soruşturmanın gizliliğini ihlal etmek”ten soruşturma açıldı; çünkü avukat, bilirkişi raporunda yer alan “suya düşen bir cismin olmadığı” ifadesini kamuoyuna duyurmuştu. Keza Gülistan’ın bulunması için yapılan eylemlere katılan öğrencilere de soruşturma açıldı ve yurttan atıldılar ve bursları kesildi. Gülistan’ın annesi ve ablasının, Seyit Rıza Meydanı’nda yapmak istedikleri oturma eylemi, polis saldırısına maruz kaldı.

Bugüne kadar ailesi ve arkadaşları, Gülistan Doku için pek çok eylem gerçekleştirdiler. Ancak kadın katilleri üzerindeki devlet koruması burada da devreye girmiş durumda. Etkili bir soruşturma yürütmek bir yana, “intihar” iddiasıyla “suç”u da ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Bugüne kadar kadın katillerinin hakettiği cezayı aldığı örnekler, güçlü ve etkili bir mücadele yürütüldüğü koşullarda ortaya çıktı. Gülistan’ın nerede olduğunu bulmanın tek yolu da, çok daha güçlü bir mücadele yürütmek olacaktır.

15 Ocak 1919- Spartakist önderler katledildi

II. Enternasyonal'in dönemlerinin başında gelen Alman sosyal demokratları, "vatan savunması" adı altında I. emperyalist savaşta kendi burjuvalarına destek verdiler. Savaşın ardından da Alman burjuvazinin yardımına koşup hükümete girdiler. Hükümete gelir gelmez ilk yaptıkları iş, işçi sınıfının önderlerine azgınca saldırmaktı. 1919'da yükselen devrimci dalganın önüne geçebilmek için her yolu denediler. Rosa ve Karl işte böyle bir sürecin ardından katledildi.

Yılların birikimini taşıyan her iki önder de, Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek savaşa karşı olduklarını açıklamışlardı. Sovyet devriminin gerçekleştiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak, Sovyetler Birliği'nin dünya gericiliği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak Alman devrimi yenilgiyle sonuçlandı ve sosyal demokrat hainler, Hitler'e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

Bugün milyonlarca kişi onları özlemle, sevgiyle anıyor. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretini kazanarak tarihteki yerlerini aldılar.

☆ **1 Ocak 1906- Moskova ayaklanması başladı**
1905 Aralık ayında Rusya'da işçilerin Çarlık tarafından uygulanan baskılara karşı tepkileri büyümekteydi. 8 Aralık'ta 100 bin işçiyi temsilen işçi sovyetleri, grev kararı aldı ve uyguladılar. Ardından gerçekleşen ayaklanma, menşevik önderlerin pasifist tutumlarından dolayı yenildi. Lenin, ayaklanmadan çıkarılması gereken birinci dersin, "daha fazla silaha sarılmak" olduğunu tespit etti. Menşevik önderler ise silahlanmayı bir hata olarak gördüler. Bu ayaklanmanın deneyimini kuşanan Bolşevikler, 1917 Ekim devrimine giden süreci örmeye başladılar.

☆ 1 Ocak 1959- Küba devrimi

Fidel Castro önderliğindeki Kübalılar, ABD işbirlikçisi Batista diktatörlüğünü devirerek iktidarı ele geçirdi. Küba devrimi, dünya halkları tarafından coşkuyla karşılanırken, Latin Amerika'yı "arka bahçesi" olarak gören ABD'nin paniğe kapılmasına yol açtı. Devrimden sonra ABD, Küba'ya karşı sayısız provokasyonlar, sabotaj ve operasyonlar yaptı ama her defasında başarısızlığa uğradı.

☆ 1 Ocak 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu

1921 yılında Komüntern'in yardımıyla Çin Komünist Partisi, Şanghai'da kuruldu. ÇKP, "komünist" adını taşımakla birlikte, gerçekte "köylü devrimcisi" bir çizgiye sahipti ve milli burjuvazinin temsilcisi Çan Kay Şek'in başında bulunduğu hükümete destek verdi. 1931'de Japonya Mançurya'yı işgal edince, ÇKP işgale karşı köylü direnişini örgütlemeye başladı. Bu direniş, ÇKP'yi büyüttü ve kısa zamanda "kurtarılmış bölge"ler ilan edildi. 1949 yılında Mao önderliğindeki ÇKP, Çin devrimini gerçekleştirdi.

☆ 1 Ocak 1965- Filistin'de silahlı ayaklanma başladı

1948 yılında İsrail tarafından işgal edilen Filistinliler, kendilerini pazarlık konusu yapan Arap işbirlikçilerinin pasif çizgisine karşı, örgütlenmeye başladılar. 1964'te El Fetih, silahlı eylemlere başlama kararı aldı. 1 Ocak 1965'te ise Ürdün nehrinin yatağını değiştirmek için İsraililerin yaptığı tesislere saldırarak ilk ateşi yakmış oldular.

☆ 4 Ocak 1991- Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşü

48 bin işçi adına yürütülen TİS sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, bir ayı aşkın süre direnen maden işçileri, 3 Ocak'ta yapılan genel

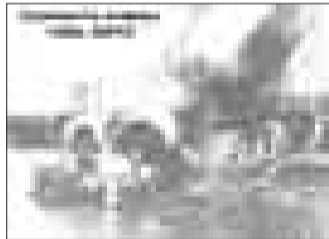
grevin ardından Ankara'ya yürüyüş başlattı. Bolu Mengen'de jandarma barikadı tarafından engellendi. İşçilerin bu barikadı aşabilecek kararlılığı varken, işbirlikçi sendikacılar eylemi bitirdiler. Bu yürüyüş '89 bahar eylemlerinin zirvesini de oluşturdu.

☆ 5 Ocak 1996- Ümranye Cezaevi'nde katliam

Artan hak gasplarına karşı devrimci tutsaklar eyleme başladılar. Devletin saldırısı üzerine barikatlar kurdular. '96 ÖO şehidimiz Osman Akgün'ün ön saflarında yer aldığı eylemde DHKP-C militanları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin ve Orhan Özen ve Gütekin Beyhan şehit düştü.

☆ 6 Ocak 1969- Commer'in arabası yakıldı

"Vietnam Kasabı" olarak bilenen ABD büyükelcisi

Commer, bir konferans için ODTÜ'ye geldiği bir sırada, öğrenciler makam arabasını ateşe verdiler. Commer, 19 Ocak'ta görevinden istifa etti ve Amerika'ya döndü. Bu eylem, gençliğin anti-emperyalist

mücadelesinin simgelerinden biri oldu.

☆ 8 Ocak 1996- Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe gözaltında katledildi.

☆ 9 Ocak 1905- Rusya'da "Kanlı Pazar"

Çar'a dilekçe vermek için saraya yürüyen 140 bin işçinin üzerine ateş açıldı ve binlerce işçi öldürüldü. İşçiler bu yürüyüşe önderlik eden ve Çar'ın ajanı olduğu anlaşılan Papaz Gapon'un oyununa gelmişlerdi. Fakat bu olay 1905 devrimini tetikledi ve işçiler Papaz Gapon'u öldürdüler.

☆ 9 Ocak 2013- PKK'nin kurucularından Sakine Cansız ile kadroları Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez,

Paris'te bir MİT operasyonu ile katledildiler.

☆ 19 Ocak 2007- Hrant Dink katledildi

Agos gazetesinin Genel yayın yönetmeni olan Hrant Dink, yükseltelen şovenist kampanya sonucu katledildi. Bu cinayet, kitlelerin büyük tepkisiyle karşılaştı. Cenazesi yüz binlerin katılımıyla gerçekleşti ve ölüm yıldönümünde binlerce kişi devletten hesap sormak için sokaklara aktı. Devlet göstermelik olarak katilleri yargılamak zorunda kaldı. Önce "Ergenekoncular"ın sonra da "FETÖ"çülerin üzerine yıkılarak klik çekişmelerine alet edildi.

☆ 21 Ocak 1980- Tariş direnişi

Öncü işçileri işten atarak faşist kadrolaşma yaratmak isteyen patronlara karşı, eyleme geçen işçilere polisler saldırdı. 50 işçi yaralanırken, 600 işçi gözaltına alındı. İşçiler bu saldırıya karşı fabrikayı işgal etti ve halkla birlikte direnişe geçti. Bu direniş ve işgal eylemi, sınıf hareketi açısından önemli etkiler bıraktı.

☆ 21 Ocak 1924- Ekim devriminin önderi, "emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksı" Lenin yaşamını yitirdi

☆ 22 Ocak 1946- Kürtlerin ilk devleti "Mahabad Kürt Cumhuriyeti" ilan edildi.

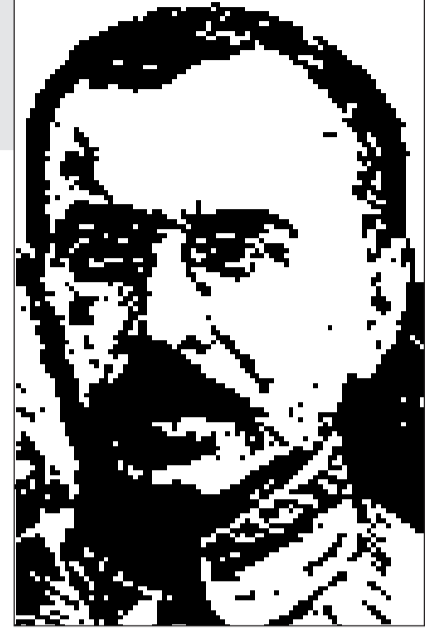
☆ 23 Ocak 1983- TKP-ML Hareketi militanı Ali Aktaş Adana Kapalı cezaevinde idam edildi.

☆ 28 Ocak 1963- Kavel direnişi

Fabrikada hak gasplarına karşı işçiler fabrikayı işgal ettiler. İşgal eylemine polisler saldırdılar. Direnişe halk da destek verdi.

☆ 29 Ocak 1983- Üçüncü Yol davasından yargılanan Ramazan Yukarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kanbur İzmit'te idam edildiler.

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı yaşıyor!

Göğsümdede 15 yara var!..
Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!

Göğsümdede 15 yara var!
Sarıldı 15 yarama
Kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!
Karadeniz boğmak istiyor beni,
Boğmak istiyor beni
Kanlı karanlık sular!!!

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!..

Göğsümdede 15 yara var!
Deldiler göğsümü 15 yerinden,
Sandılar ki, vurmaz artık kalbim kederinden.
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaramdan 15 alev,
Kırıldı göğsümdede 15 kara saplı bıçak...
Kalbim
Kanlı kızıl bir bayrak gibi çarpıyor,
Çar-pa-cak!

Nazım Hikmet

Türkiye proletaryasının önderleri Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşları, 28-29 Ocak 1921'de Kemalist burjuvazi tarafından vahşice katledildiler.

Mustafa Suphi, Türkiye komünist hareketinin ilk önderidir. Sinop'ta mahkum iken kaçtığı Rusya'da, savaş nedeniyle esir olarak tutuldu. Esir Türkler arasında örgütlemelere girişti. Çarlığa karşı yürütülen mücadeleye, ardından Bolşevik Partisi'ne katıldı. Teorik bilinci, usta örgütçülüğü, boyun eğmez ve fedakar yapısı ile yoldaşları arasında sivrildi. III.Enternasyonal'in Kuruluş Kongresi'ne katıldı. Doğu halkları, özellikle de Türklerin bulunduğu yerlerde propaganda ve örgütleme çalışmalarında bulundu.

Temmuz 1918'de Türk Sol Sosyalistleri Kongresi, Moskova'da Mustafa Suphi önderliğinde toplandı. Burada alınan karar gereğince İstanbul, Ankara, diğer Anadolu illeri ve Bakü'den katılan delegelerle, 10 Eylül 1920'de Türkiye Komünist Partisi Kuruluş Kongresi Bakü'de yapıldı.

Mustafa Suphi önderliğindeki TKP, o günün koşullarına uygun bir program ve devrim stratejisine sahipti. Ulusal Kurtuluş Savaşını devrimle taçlandırmak istiyordu. Bu konuda Kurultay karar metninde; "Türkiye Komünist Partisi, ülkede emperyalizme karşı Ulusal Kurtuluş Savaşının derinleşmesine çaba gösterecek ve bu hareketin desteklenmesinin yanı sıra emekçilerin egemenliğinin

kurulmasına çalışacaktır" denilmekteydi.

Mustafa Suphi, Kongre'de belirlenen görev doğrultusunda bir gönüllüler alayı ile yola çıktı. Fakat Azerbaycan'da yolları karşı-devrimciler tarafından tutulmuştu. Bir an önce Anadolu'ya ulaşmak düşüncesiyle daha dolambaçlı

bir yoldan 14 yoldaşıyla birlikte (Ethem Nejat, Aşçıoğlu Ba-haeddin, Kazım Hulusi, Kuralioğlu Maksut, Hilmioğlu İsmail Hakkı, Ahmetoğlu Hayrettin, Hakkı bin Ahmet Ali, Emin Şefik, Süleyman Tevfik, Manisalı Kazım bin Ali, Maria -M. Suphi'nin eşi-, Hatipoğlu Mehmet, Hacı Mustafaoğlu Mehmet, Cemil, Nazmi bin İbrahim) gitme kararı aldı. Mustafa Suphi ve yoldaşları, Kars'taki gösterişli karşılamadan sonra geçtikleri yerlerde hakaret ve saldırılarla karşı karşıya kaldılar. Geri dönme önerilerine Mustafa Suphi karşı çıktı ve ölümlü göze aldığını söyleyerek yoluna devam etti. Trabzon'da zorla motorlu bir sandala bindirildiler ve arkadan gelen Kemalist burjuvazinin uşaklarının süngülü, bıçaklı saldırısıyla vahşice katledildiler.

Onbeşler, Türkiye komünist hareketinin ilk şehitleridir. Karadeniz üzerinde iki sınıf çarpıştı. Mustafa Suphi ve yoldaşları davamıza uygun bir yiğitlikle öldüler.

Tutsaklardan mektup var

Merhaba... Selam ve sevgilerimi iletirim öncelikle. İyi olmanızı dilerim. Ben iyiyim.

Bana postalamış olduğumuz Devrimci Duruş dergisinin Eylül ayı sayısı hapisaneyeye ulaştı. Fakat hapisane idaresi, Ceza İnfaz Kurumlarının Yönetimi ile Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Yönetmeliğin 77. Maddesinin a bendini gerekçe göstererek dergiyi bana vermedi. Ve artık postayla-kargoyla gönderilen ya da ziyaretçilerimizin getirdiği dergi ve gazeteleri bize vermeyeceklerini, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün kurumlara gelen süreli ve süresiz yayınlara ilişkin 21.08.2020 tarih ve 118/98685 sayılı yazısına istinaden dergi ve gazetelerin hapisaneyeye kabul şekli olarak, bedelini ödeyerek hapisane idaresi aracılığıyla alabileceğimizi-abone olabileceğimizi bize bildirdiler.

Sevgili dostlar, Devrimci Duruş dergisinin 2021 yılı için abonelik formu ve abonelik ücretini yatırabileceğim İBAN numarasını bana postayla gönderebilirsen çok sevinirim. 2021 yılı abonelik formu ve İBAN numarası elime ulaşınca formu doldurup 2021 yılı boyunca Devrimci Duruş dergisine abone olmak istediğimi belirteceğim bir dilekçeyle birlikte hapisane idaresine vereceğim ve derginin 2021 yılı abonelik ücretinin hesabımdan alınarak derginin İBAN numarasına yatırılmasını isteyeceğim. Dergiye bu şekilde hapisane idaresi aracılığıyla abone olmuş olacağım için, dergiyi posta yoluyla gönderdiğinizde bana vermele-ri gerekiyor. Umarım derginin verilmesinde başkaca bir engel çıkarmazlar.

Hapisane idaresinin derginin Eylül ayı sayısını bana vermemesiyle ilgili karar evrakımı bu mektubumla birlikte sana gönderiyorum.

Tüm arkadaşlara sevgi ve selamlarımı iletirseniz çok sevinirim. Kendinize iyi bakın. Hoşçakalın. Sevgilerimle.

25 Ekim 2020, Ulaş Dil

Aytaç Ünsal tutuklandı

Ölüm orucu eyleminin 217. gününde tahliye olan avukat Aytaç Ünsal'ın 9 Aralık günü Edirne'de, "yurtdışına kaçmaya çalıştığı" şüphesiyle 3 kişiyle birlikte gözaltına alındığı duyuruldu. Ünsal, 10 Aralık 2020 tarihinde tutuklanarak Edirne F Tipi Cezaevi'ne gönderildi. Halkın Hukuku Bürosu'ndan yapılan açıklamada "Avukat Aytaç Ünsal, hapisanede kalamaz raporu olmasına rağmen hakkında verilen infaz erteleme kararı kaldırılarak tutuklandı" denildi. Ünsal'ın cezaevine gönderilmeden önce 1. Murat Devlet Hastanesi'ne götürüldüğü sırada slogan attığı için polisler tarafından darp edildiği öğrenildi.

Aytaç Ünsal'ın annesi emekli hâkim Nermin Ünsal ise şunları söyledi: "Sağlık durumu iyi değildi. Sinir iltihabı vardı, bir sürü sıkıntısı vardı ve tedavi görüyordu. Bir yıl infaz durdurması vardı. Polisler aradılar ve kaçma şüphesiyle gözaltına alındığını söylediler."

AKP'li yıllarda KÜRT SORUNU-II

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) 6. Konferans Belgeleri'nden bir bölümü, güncel ve tarihsel öneminden dolayı yayınıyoruz.

II- TALEPLERİN BUDANMASI

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan beri, Kürt halkı bir yandan vaatlerle umutlandırılmış, bir yandan da baskı ve şiddet üzerinden eksik edilmemiştir. AKP döneminde ise, bunlar arasında gidiş-gelişler o kadar sık ve o kadar içiçeridir ki, en büyük beklentilerin ve en derin hayal kırıklığının bu dönemde yaşandığını söyleyebiliriz. Halkın duyguları bir sarkaç gibi bir uçtan diğerine savrulup durmuş ve sonunda büyük bir yıkıma uğramıştır. "Açılım", "çözüm", "barış" kavramlarının en fazla kullanıldığı, bu yönde beklentilerin tavan yaptığı; aynı zamanda yaygın tutuklamaların, vahşice saldırıların, en büyük katliamların gerçekleştiği bir dönemdir AKP yılları...

Bu dönemde Kürt sorunu ile ilgili atılan tüm adımlar, AKP-ABD ilişkisi ve Ortadoğu savaşı üzerinden şekillendi. Güney Kürdistan'da (Kuzey Irak) federal Kürt devletinin resmîyet kazanması, işbirlikçi burjuvazinin bu bölgede artan ekonomik çıkarları, ardından Suriye savaşı ve Suriye'de söz sahibi olma çabaları, egemen sınıfları Kürt sorununda adımlar atmaya zorladı. Buna AKP'nin işbaşına geldiği ilk yıllarda AB'ye tam üye olma girişimlerini de eklemek gerekir. Kimi zaman "barış" ve "çözüm" politikaları baskın oldu; kimi zaman baskı ve şiddet arttı. Fakat "çözüm"e en fazla ulaşıldığının düşünüldüğü dönemlerde bile, baskı ve şiddet hiç eksik olmadı. Hatta bu yöndeki umutların zirve yaptığı anlarda çok daha vahşi saldırılar, büyük yıkımlar gerçekleşti.

Elbette sürecin bu şekilde gelişmesinde, Kürt hareketinin hatalı politikalarının önemli bir payı vardır. AKP'nin işbaşına getirildiği 2002 yılından bu yana AKP'ye dönük değerlendirmeleri ve onunla kurduğu ilişki, bunun başında geliyor. Kürt hareketinin AKP'ye bakışı, başta ABD olmak üzere emperyalizme, emperyalist savaşa yaklaşımıyla doğrudan bağlantılıydı. "Emperyalist çözüm"e endeksli politik hattın doğal sonuçları yaşandı.

AKP'ye "demokrat-değişimci" payesi

AKP'nin kuruluş aşamasından ele alırsak; Kürt hareketinin AKP'yi diğer düzen partilerinden farklı değerlendirdiğini görürüz. Orduyu ve diğer partileri "statükocu" ilan ederken, AKP'yi "değişimci", "demokrasi yanlısı", hatta "sistem karşıtı" olarak tanımlamış, AKP'nin ilk yıllarında ihtiyaç duyduğu "demokrat" görünümüne katkı sağlamıştır.

Yanısıra gerek klik çatışmalarında, gerekse kitle hareketiyle sıkıştığı anlarda AKP'yi rahatlatan, onu soluklandıran bir tutum içinde oldu. AKP-Ergenekon, AKP-Cemaat çatışmalarında, açıktan AKP'den yana safını belirledi. Kitleler yönünde ise, her seçim arifelerinde "ateşkes" kararı alarak, AKP'nin oy oranını yükseltmesine katkı sağladı. En sonu Haziran ayaklanmasında AKP'ye en büyük hizmeti sundu...

Bunlar bizim iddialarımız ya da tespitimiz değildir. Başta Öcalan olmak üzere Kürt hareketinin önderleri tarafından çeşitli vesilelerle itiraf edilmiş, fakat sonra bilinçli bir şekilde unutturulmuştur. (*)

2002 yılının Mayıs ayında kurulan AKP, 6 ay sonra 3 Kasım 2002'de yapılan seçimlerde birinci çıkarak tek başına hükümet oldu. **6 ay gibi kısa sürede bir partinin büyümesi ve tek başına hükümet olabilmesi, Türkiye tarihinde bir ilktir. Tayyip Erdoğan, daha başbakan olmadan, hatta AKP Genel Başkanı bile değilken, ABD Başkanı ile görüşen ilk lider olmuştur.** Dolayısıyla AKP'nin ABD'yle bağları ve ona atfedilen ayrıcalık, daha kuruluşundan itibaren bellidir.

Ortadoğu'da savaşa başlamadan önce ABD, en başta Türkiye'yi sağlama almak istiyordu. O dönem başbakan olan Ecevit'in Irak işgaline karşı çıkması, durumu acil hale getirmişti. Ecevit'in hemen ipini çektiler (hastalığa yakalanıp ölümüne kadar uzanan bir süreç başladı.) DSP-ANAP-MHP koalisyon hükümeti istifalarla dağıtıldı, seçimler erkene alındı vb. AKP de tam bu dönemde kuruldu ve şişirildi. Ve

* Öcalan'ın İmralı heyetine yaptığı konuşmalardan: "AKP'yi 10 yıldır ayakta tutan benim... Biz AKP'yi çıkartan gücüz.... 2001-2004'te biz eylemi 'tak' diye kestik. AKP'ye iktidarı altın tepside sunduk... Ben AKP'nin tam olarak oturması ve olgunlaşması için bilerek bekledim, sabrettim. AKP darbe ile uğraşırken başını belaya/derde sokmayalım dedik." "Başkanlık sistemi düşünülebilir. Biz Tayyip Bey'in başkanlığını destekleriz. AKP ile bu temelde bir başkanlık ittifakına girebiliriz. Yalnız Başkanlık ABD'deki gibi olmalı." -İmralı Tutanakları, 3 Mart 2013 Milliyet gazetesi-

KCK Yürütme Konseyi üyesi Zübeyir Aydar'ın 28 Ekim 2011 tarihinde ROJ TV'ye yaptığı açıklama: "2002 genel, 2004 yerel, 2007 genel, 2009 yerel, 2010 referandum, 2011 genel seçimler sürecinde AKP arabulucular gönderdi ve ateşkesler ilan edildi. AKP bu seçimleri kazandı. Bu süreçler gerillanın fedakarlığı üzerine kuruldu."

KCK yöneticilerinden Mustafa Karasu'nun Ocak 2015 tarihli sözleri: "Kürt Özgürlük Hareketi AKP'ye tam üç genel seçim, üç yerel seçim, iki referandum, bir cumhurbaşkanlığı seçim şansı tanımıştır. Artık bir seçim şansı daha vermesi kendini kandırmak olur."

Bu konuda daha çok alıntı verilebilir, kanıt gösterilebilir. Bu kadarının yeterli olacağını düşünüyoruz.

Kürt hareketi, orduyu ve diğer partileri "statükocu" ilan ederken, AKP'yi "değişimci", "demokrasi yanlısı", hatta "sistem karşıtı" olarak tanımlamış, AKP'nin ilk yıllarında ihtiyaç duyduğu "demokrat" görünümüne katkı sağlamıştır. Yanısıra gerek klik çatışmalarında, gerekse kitle hareketiyle sıkıştığı anlarda AKP'yi rahatlatan, onu soluklandıran bir tutum içinde oldu. AKP-Ergenekon, AKP-Cemaat çatışmalarında, açıktan AKP'den yana safını belirledi. En sonu Haziran ayaklanmasında AKP'ye en büyük hizmeti sundu...

herşey onun işbaşına gelmesi için yapıldı, önündeki engeller bir bir temizlendi.

ABD, AKP eliyle birden fazla kuş vurmaya hedefliyordu ve bunları büyük oranda başardı. En başta Ortadoğu'daki savaşında kendisine her türlü desteği sunan bir "savaş hükümeti"ni işbaşına getirmiş oldu. (Irak işgali ve Suriye savaşında Türkiye'yi nasıl kullandığını biliyoruz.) İkincisi, İsrail'e verdiği destekten dolayı Filistin başta olmak üzere Arap halklarının ABD'ye olan tepkisini, "ılımlı İslam" projesiyle nötralize etmeyi amaçladı. (Bölge ülkelerinde "ılımlı"ndan radikaline İslamcı grupların önü açıldı ve AKP bunların hamiliğini üstlendi.) **Üçüncüsü, Kürt sorununu ABD çıkarları doğrultusunda çözmede önemli mesafeler katetti.** En başta Güney Kürdistan'da "Kürdistan Bölgesel Yönetimi"nin kurulmasında Türkiye'nin engelleme girişimlerini durdurdu. Hatta ona en fazla destek sunan ülke durumuna getirdi. (Daha önce Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasını "kırmızı çizgi" ilan eden Türkiye, bu çizgiyi yavaş yavaş silikleştirdi; sonrasında en fazla ihracatı bu bölgeye yaptı.) Dördüncüsü, Irak ve Suriye'deki gelişmelere bağlı olarak Türkiye'de "Kürt açılımı" ve "çözüm süreci" adı altında Kürt sorununun emperyalist çözümünü doğrultusunda adımlar atılmasını sağladı. (Ne kadar başarılı olduğundan bağımsız olarak bu tür girişimlere başvurulduğunu ve bunların AKP döneminde gerçekleştiğini unutmamak gerekiyor.)

Kısacası AKP'nin bir ABD projesi olduğu, emperyalist savaşın önemli bir ayağı olarak kurulduğu ve bir "savaş hükümeti" misyonuyla işbaşına getirildiği çok açık verilerle ortadadır. Buna rağmen Kürt hareketi (ve ondan etkilenen kimi reformist partiler, hatta bazı devrimci örgütler), AKP'yi, tam da onun kendisini göstermek istediği gibi "demokrasi yanlısı", "değişimin temsilcisi" olarak tanımladılar. 3 Kasım 2002 tarihinde yapılan seçimlerde, -bu son derece kritik aşamada- ona en büyük desteği sundular. Öyle ki, AKP Kürt illerinde "birinci parti" konumuna yükseldi. Kürt halkından bu kadar rağbet görmesinde, hiç şüphesiz PKK ve ona bağlı örgütlerin AKP'ye yaptığı güzellemelerin önemli bir payı vardı.

3 Kasım seçimleri, AKP'nin önünü açması ve bugüne kadar ülkeyi tek

ABD, AKP eliyle birden fazla kuş vurmaya hedefliyordu ve bunları büyük oranda başardı. En başta Ortadoğu'daki savaşında kendisine her türlü desteği sunan bir "savaş hükümeti"ni işbaşına getirmiş oldu. İkincisi, İsrail'e verdiği destekten dolayı Filistin başta olmak üzere Arap halklarının ABD'ye olan tepkisini, "ılımlı İslam" projesiyle nötralize etmeyi amaçladı. Üçüncüsü, Kürt sorununu ABD çıkarları doğrultusunda çözmede önemli mesafeler katetti. En başta Güney Kürdistan'da "Kürdistan Bölgesel Yönetimi"nin kurulmasında Türkiye'nin engelleme girişimlerini durdurdu. Dördüncüsü, Irak ve Suriye'deki gelişmelere bağlı olarak Türkiye'de "Kürt açılımı" ve "çözüm süreci" adı altında Kürt sorununun emperyalist çözümünü doğrultusunda adımlar atılmasını sağladı.

başına yönetmesinin "başlangıç vuruşu" olması bakımından oldukça önemlidir. 3 Kasım seçimlerinde kimin nasıl bir tutum aldığı da, her kişi ve kurum açısından bir araç niteliğindedir. Bu seçimlerde HADEP, düzen partileriyle ittifak arayışına girmiş (önce ANAP, YTP, sonra SHP), onlarla olmayınca EMEP ve SDP ile "Emek, Barış ve Demokrasi Bloğu" oluşturmuştu. ESP de bu bloğa dahil olmak istemiş, ancak adayların nereden ve kaçınıcı sırada yer alacağı konusundaki anlaşmazlık nedeniyle ayrılıp "bağımsız aday" göstermek zorunda kalmıştı. Fakat ESP dahil bu partiler, AKP'yi "statükoculuğa karşı değişimin partisi" olarak tanımladılar, kitlelere bu şekilde sundular. Blok'un seçim bildirgesinde, "Türkiye'yi korkutanlardan 4 Kasım sabahı kurtulacağız", "4 Kasım'da korkusuz bir ülkeye uyanacağız" gibi ifadeler yer almıştır. Seçim sonrasında ise "kitleler statükoyu reddetti, değişimi seçti" demişlerdir. (*)

AB rüzgarına kapılmak

AKP hakkında hayaller yaymalarının önemli bir nedeni de, AKP'nin ilk döneminde AB rüzgarı estirmesi, Avrupa Birliği'ne (AB) tam üyelik için uğraşmasıdır. Ancak Türkiye, AB ülkeleri tarafından "ABD'nin AB'ye uzanan kolu" olarak görüldüğü için, -ki öyleydi- içine almak istemediler. Kürt hareketi de o dönem, AB'nin "Kopenhag kriterleri"ne, onun "kültürel haklar"ına bel bağlamıştı; mitinglerinde "Biji Avrupa Birliği" sloganları atılıyordu. Yapılan anketlerde, Türkiye'nin AB'ye girmesini en fazla isteyen bölge, yüzde 90'larla Kürt illeri çıkıyordu.

AB ile bağlantılı biçimde yeni anayasa yapma hazırlıkları, AKP'den beklentileri iyice artırdı. AB'ye uyum yasalarıyla 1982 Anayasası'nın "gerici-faşist karakterinden arınacağı", "Türkiye'nin demokratikleşeceği" iddia edildi. Örneğin anayasada yeralan "Türk devletine vatandaşlık bağıyla bağlı herkes Türk'tür" cümlesinde "Türk'tür" yerine "Türkiyelidir" demek; "devletin dili Türkçe"dir yerine, "devletin resmi dili Türkçe'dir" diye geçirmek, sanki her şeyi çözecek "sihirli cümleler"di! Oysa anayasanın bu iki maddesindeki değişikliklerle Kürt sorununu çözme planı, ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi" ve AB'nin

"Kopenhag kriterleri" kapsamında yeralan "emperyalist çözüm"den başka bir şey değildi.

Ne var ki, bu anayasa değişikliği girişimleri, başta Kürt hareketi olmak üzere kendilerine devrimci, demokrat diyen bazı kesimler tarafından sahiplenildi. AB süreci ve "demokratik anayasa" rüzgarı öylesine baş döndürdü ki, AKP'ye "demokratlık" bahşetmekten, "Türkiye'de faşizmin yıkıldığı", "Kürt sorununun çözüldüğü", hatta "demokratik devrimin gerçekleştiği" gibi ayakları yere basmayan "teori"ler üretildi. "Yetmez ama evet" çiliğin ilk örnekleri de bu dönemde görülmeye başlandı. (**)

"Azınlık-çoğunluk", "alt kimlik-üst kimlik" konusunda emperyalistlerle işbirlikçileri arasında yaşanan görüş ayrılığına bile taraf oldular. İtirazları; Kürtlerin ayrı bir "ulus" olduğu ve anayasada "eşit uluslar" şeklinde geçmesi gerektiği değil, "Türklerle Kürtlerin kurtuluş savaşını birlikte verdikleri" dolayısıyla anayasada da "asli kurucu unsur" şeklinde geçirilmesiydi. Bir kez daha egemen ideolojinin argümanlarıyla konuşuluyor, dahası Kürtler dışında diğer "ulusal topluluklar" yok sayılıyordu. (Burjuva anayasaları, egemen ulusun anayasası olduğu için diğer ulusları gözardı etmesi doğası gereğidir. Kürt halkının yaşadığı hiç bir ülkede de Kürtler anayasada yer almamıştır. Sadece 1958 yılında Irak Anayasası'nda "Kürtler, Irak devletini oluşturan uluslardan biridir" şeklinde geçirilmiş, sonrasında kaldırılmıştır.)

Sonuçta kopartılan o kadar yaygaraya, pompalanan umut ve beklentiye, siyaseten verilen büyük tavizlere rağmen gerçekleşenler; TRT'nin bir kanalının Kürtçe olması, Kürtçe kursların açılması, üniversitelerde Kürtçe Enstitülerin kurulması oldu. Bunlar, Kürt hareketinin "kültürel haklar"la sınırladığı talepleri bile karşılamaktan uzaktı.

Gerçek şudur ki; kapitalist-emperyalist sistemde, tüm ezilen uluslar gibi Kürt sorunu da anayasa değişikliğiyle veya varolan anayasanın maddelerini değiştirerek çözülemez. Çünkü ulusal sorun, emperyalizmle birlikte "sömürgeler sorunu" haline gelmiş, uluslararası bir nitelik kazanmış ve gericileşen burjuvazinin artık çözemeyeceği sorunlardan biri

olmuştur. Ondan dolayıdır ki, **ulusal sorunun çözümü, proletaryanın önderliğinde gerçekleşen devrimlere kalmıştır. "Ulusların tam hak eşitliği", devrim sonrası anayasa ile güvence altına alınabilir.** O yüzden Kürt sorunu, bu sistemdeki tüm köklü sorunlar gibi, anayasal değil, devrim sorunudur.

III- KÜRT HALKININ DİRENİŞİ ve "AÇILIM"

ABD'nin işbirlikçisi AKP'yi işbaşına getirdiği 3 Kasım 2002 seçimlerden sonra "İhtilalci Komünist"te şu değerlendirmeyi yapmıştık:

"ABD, 3 Kasım'da bir raundu kazanmıştır. Hem de rakiplerine vurucu darbeler indirerek. Ama henüz maç bitmiş değildir. Ve diğer emperyalistlerin de kolay kolay pes etmeye niyetleri yoktur. Yeni hamleler ve oyunlar gündeme gelecektir. Emperyalistlerin bu çıkar dalaşları bir yana, işçi ve emekçilerin söndürülemez savaş karşıtlığı ve değişen hükümetlere rağmen değişmeyen, hatta daha da ağırlaşan yaşam koşulları ve bunun getirdiği tepkileri diğer yanadır. Ve bizim asıl gözümüzü dizeceğimiz yön de burasıdır." (İhtilalci Komünist, Kasım-Aralık 2002, sayı. 33)

Sonraki gelişmeler, bu öngörümüzü doğruladı. Hem egemenler cephesinden, hem de Kürt halkı ve işçi-emekçi hareketi yönünden...

AKP ile birlikte artan umut ve beklentilere rağmen, AKP'nin daha ilk yıllarında Kürt halkı üzerindeki baskı ve şiddetin devam edeceği belli oldu. Kürt illerinde meydana gelen sel, çığ gibi doğal felaketler katliama dönüştü, sonrasında devlet yardım etmediği gibi, bunu protesto eden kitleye ateş açıldı. Dağdaki çobandan 12 yaşındaki çocuğa kadar, Kürt olan herkes 'terörist' muamelesi gördü.

Öcalan'ın yakalanmasının ardından ('99 Şubatı) başlatılan ateşkes süreci, 1 Haziran 2004'te bitirildi. (Sonrasında yeniden ateşkesler ilan edilecekti.) **Beş yılı aşkın süren bu 'ateşkes' döneminde, Kürt hareketi tek bir kurşun sıkmadığı halde, 500 gerillası öldürülmüştü. Birçok yerde Kürt halkına yönelik linç hareketleri başladı.** Kürdistan illerinden gelen mevsimlik işçilere, inşaat işçilerine dönük şoven saldırılar arttı.

Yine AKP hükümetinin ilk yıllarında Kürt sorunu hakkında soru soran bir gazeteciye Erdoğan, "düşünmezsen

Kapitalist-emperyalist sistemde, tüm ezilen uluslar gibi Kürt sorunu da anayasa değişikliğiyle veya varolan anayasanın maddelerini değiştirerek çözülemez. Çünkü ulusal sorun, emperyalizmle birlikte "sömürgeler sorunu" haline gelmiş, uluslararası bir nitelik kazanmış ve gericileşen burjuvazinin artık çözemeyeceği sorunlardan biri olmuştur. Ondan dolayıdır ki, ulusal sorunun çözümü, proletaryanın önderliğinde gerçekleşen devrimlere kalmıştır. "Ulusların tam hak eşitliği", devrim sonrası anayasa ile güvence altına alınabilir. O yüzden Kürt sorunu, bu sistemdeki tüm köklü sorunlar gibi, anayasal değil, devrim sorunudur.

almaz" demişti. Sonrasında "sanal bir sorun" diyerek, Kürt sorununu yok saydığını bir kez daha yineledi.

Bütün bunlar, Kürt halkının beklentilerinin hızla tükenmesine, öfke ve tepkilerin artmasına yol açtı. Üstelik Güney Kürdistan'da Irak'tan ayrı bir Kürt devletinin kurulmasına Türkiye'nin karşı çıkması, Türkmenleri kullanarak Kerkük üzerinde hak iddia etmeleri, öfke ve nefreti arttıran bir rol oynadı. Biriken öfke, giderek büyüyen eylemlere dönüşecekti.

Şemdinli ve Amed isyanları

2005 yılının Kasım ayında Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde bir kitapçının bombalanması, kitle hareketinin dönüm noktalarından biri oldu. Daha önceden PKK davasından yatıp çıkmış birinin açtığı kitapçıya bomba atan kontra elemanı, halk tarafından yakalandı. Bu kişinin arabasını da ele geçiren halk, delilleri ortaya koydu. Adeta devleti "suçüstü" yakalamışlardı. Dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt ise, yakalanan suçluyu "tanıyorum, iyi çocuktur" diyerek sahiplendi.

Bombacıyı yakalayan halk, onu hemen orada cezalandırabilirdi. Ama öyle yapmadı, devletin güvenlik güçlerine teslim etti. Fakat bombacı gözaltına alındıktan kısa bir süre sonra serbest bırakıldı, onu yakalayanlar hakkında ise dava açtılar. Elbette bu durum halkın tepkisini daha da arttırdı.

Bu olay aynı zamanda egemen klikler arasında süregelen çelişkileri gün yüzüne çıkardı. Ordu, bombacıyı sahiplenirken, sonradan FETÖ'cü olmakla suçlanan bir savcı, kontra elemanı hakkında, ağır ceza almasını talep ederek dava açtı. Savcının iddianamede askeriye'nin üst düzey komutanlarının adını da geçirmesi, Cumhuriyet tarihinde bir ilkti. Ve tabii karşı saldırı da gecikmedi. Genelkurmay Başkanlığı "muhtıra" niteliğinde bir bildiri yayınlayarak hükümeti uyardı. Ardından savcı hakkında soruşturma açıldı.

Klik çelişkileri giderek keskinleşecek ve 2007 yılında başlayan Ergenekon operasyonları ile, başta ordu olmak üzere devlet kurumlarında yeralan Rus-Çin yanlılarının tasfiyesiyle sonuçlanacaktı. (*)**

2006 yılının Mart ayında Muş'un Şenyayla bölgesinde 14 gerilla kimyasal

* AKP'yi işbaşına getiren 3 Kasım 2002 seçimleri, tarihsel bir öneme sahiptir. Sadece AKP'yi bir daha geri gitmemek üzere Türkiye halklarının başına bela etmesi yönüyle değil, o dönem izlenen seçim taktiği ve AKP'ye yapılan güzellemeler yönüyle de belleklerden silinmemesi gereken bir seçim olmuştur. Üstelik yüzde 25 civarında "oy vermeme" oranıyla Türkiye'nin en düşük katılımı seçimidir. Buna karşın devrimci örgütler bile kitleleri sandığa çeken taktikler izlemiştir. AKP, toplam seçmen sayısının dörtte birinin oyunu aldığı halde, anti-demokratik seçim yasası sayesinde "tek başına hükümet" olabildi. Seçim barajını CHP dışında aşan hiçbir parti olmadığı için de "iki partili meclis" oluştu. Tıpkı ABD'deki gibi iki büyük partiyle tahtaravelli misali bir dönem birinin, bir dönem diğerinin işbaşına geleceği bir sistem hedeflendi. Dolayısıyla 3 Kasım seçimleri, yapılaş amacına uygun bir şekilde sonuçlanmış oldu. Kitlelerin düzen partilerinden, seçim ve parlamentodan uzaklaştığı; buna karşın ABD'nin kendine bağımlı bir "savaş hükümeti"ni kurmak için organize ettiği seçimlerde doğru tavır, kitleleri sandığa gitmemeye çağırılmaktaydı. Bizim 3 Kasım seçimlerine dönük taktiğimiz de bu olmuştu. Sadece katılım oranındaki düşüşle değil, siyaseten de doğru bir karar olduğu, geçen sürede daha iyi anlaşıldı. Kürt hareketi ve ona eklenilen örgütler açısından ise, taktiksel bir yanlışlığın ötesinde, ideolojik-siyasi kayışın dışavurduğu tarihsel bir kesit oldu. (Ayrıntılı bilgi için bkz. "Savaş hazırlıklarında bir dönemeç: 3 Kasım seçimleri", Yediveren Yayınları)

** AB'ye uyum yasaları meclisten geçtiğinde "Biraz Özgürlük Yetmez!" manşetini atan Atılım dergisi, Ergenekon operasyonları başladığında, "Ergenekon Yetmez, Kontrgerilla Dağıtılsın!" demişti. (12 Temmuz 2008) Ve "Kürt açılımı" başladığındaki manşeti, "Açılım Yetmez, Demokratik Çözüm!"dü. (8 Ağustos 2009) Keza AB konusunda atılan adımları, "fay hattının kırılması", "Türk burjuva devletinin kuruluş felsefesinde, ideolojik dokusunda anlamlı bir gedik" olarak değerlendirilmişti. (10 Ağustos 2002) "Yetmez"lerle vurgulanan; yapılanların aslında küçümsemeyecek şeyler olduğu, fakat eksiklerin bulunduğu, bunları tamamlamak gerekliliği. Onlar da ellerinden geleni yapmalıydılar! 2010 Anayasa referandumunda "yetmez ama evet"çi olmamaları, bu yolu döşedikleri gerçeğini değiştirmiyor.)

*** Burjuva klik çatışması da genel olarak sol kesim tarafından yanlış değerlendirildi ve kliklerden birine yedeklenildi. Görüngüye aldanarak "AKP-ordu" çelişkisi şeklinde ele alındı ve "İslamcı kesim" ile "laik-ulusalcı kesim" arasında yaşandığı söylendi. Başını TKP'nin çektiği

silahlarla katledildi. Gerillaların cenazeleri, götürüldükleri her yerde (Diyarbakır, Batman, Mardin) kitle gösterileriyle kaldırıldı. Diyarbakır'da ise bu gösteriler, halk ayaklanmasına dönüştü. **Şemdinli'den sonra Diyarbakır (Amed) serhildanı, Kürt halkında isyan ateşinin sönmediğini ortaya koyuyordu. Üstelik Şemdinli'de devletin adalet anlayışını bir kez daha görmüş olmanın deneyimiyle, bu sefer suçluların cezasını kendileri kesiyordu.**

Amed serhildanı, o güne dek gerçekleşen kitle gösterilerini aşması ve yöneldiği hedeflerin isabetliliği ile ayrı bir yere sahiptir. Dört gün süren çatışmalarda, kitleler sermayeyi ve faşizmi temsil eden kurumlara yönelmiş ve oraları yerle bir etmiştir.

Kürt hareketinin tabanını oluşturan köylülerin yerini, şehrin varoşlarına sürülen emekçiler almıştı. Bu onun sınıfsal yönünü de değiştiriyordu. Eylemi durdurmaya çalışan dönemin Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir yuhalandı, onun telkinlerine rağmen gösterilere devam edildi. Erdoğan, "kadın-çocuk da olsa gereği yapılır" diyerek, halkın üzerine ateş açılması emrini vermişti. Aralarında üç çocuğun da olduğu onlarca kişi öldürüldü, yaralandı, gözaltına alındı, işkence gördü.

Bu isyanlar, Kürt halkının mücadele gücünü bir kez daha ortaya koyuyordu. Sadece **Türk egemen sınıfları değil, Kürt burjuvaları da bu tabloda ürktüler. Kürt burjuvalarının temsilcileri "bizler masaya oturacağınız son kuşakız" diyerek, egemenleri uzlaşmaya, masaya oturmaya zorladı.** Ama Türk egemenleri yeniden

bir kesim, AKP karşıtlığı ile "laik-ulusalci" dedikleri kliğin yanında yer alırken; Kürt hareketi ve ona yedeklenen partiler "darbe karşıtlığı" üzerinden "dinci-İslamci" kesimden yana oldular. ÖDP'den ESP'ye kadar uzanan bu kesim, Ergenekon operasyonlarını "demokratikleşme adına büyük bir adım" olarak niteledi. Her iki kliğe karşı olan devrimci kesimler ise, bu çekişmenin ardındaki emperyalist kamplaşmayı-çatışmayı göremiyor, iki tarafı da ABD'ci olarak niteliyorlardı (Yürüyüş, Kızıl Bayrak, İşçi-Köylü). Yıllar sonra gerçekler suyüzüne çıktığında bile (15 Temmuz 2016'daki ABD'ci Cemaat darbesi sonrasında da) aynı savları yinelediler. ABD'nin hegemonyasını öylesine sarsılmaz buluyorlardı ki, saldıran da-saldırıya uğrayan da her koşulda ABD'ci oluyordu! Ergenekon operasyonunun emperyalist savaşa bağını; kendilerine "Avrasyacı" diyen Rus-Çin yanlılarının devlet kurumlarından tasfiye edilmesi için ABD işbirlikçileri tarafından yapıldığını göremediler.

Kliklerden birine yaslananlar ise, Ergenekon davalarında kontrgerillanın yargılanmadığını, aksine amlandığını çok sonra anladılar. Keza "ulusalci"ların gerçekte dinci-gericilikle sorunları olmadığı, Perinçek'in Ergenekon davasından tahliye edildikten sonra AKP yanlısı tutumuyla ortaya serildi. Sonuçta demagogik söylemlere inanarak değerlendirme yapanlar ve kliklerden birine yedeklenenler, kitleleri de yanılttılar.

Reformist partilerden kimi devrimci yapılara kadar geniş bir kesim, "Kürt açılımı"nın desteklemiş, "Barış ve Demokratik Çözüm Platformu" kurarak, sürece aktif bir şekilde katılmışlardı. "Kürt sorununun çözümü bakımından tarihsel bir eşikteyiz" diyorlardı açıklamalarında; AKP'nin "tarihsel fırsat" sözünü çağrıştıran bir şekilde... "Kürt açılımı"nın ABD'nin ve işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda gerçekleştiği, karşılığında kırıntıların sunulduğu çok açık olduğu halde...

milliyetçi duyguları kışkırtıp şovenizmi körüklediler.

Öncesinde bir "bayrak krizi" yaratıp (iki Kürt çocuğun Türk bayrağını yere attığı bahanesiyle) Kürt kurumlarını ateşe vermişlerdi. Büyük şehirlerde, sadece Kürt kimliği taşıdıkları için insanlar vuruldu, öldürüldü, göçe zorlandı. "Ucuz işgücü" olarak kullanılan Kürt emekçiler, faşist saldırılara, linç girişimlerine maruz kaldılar. Şemdinli ve Amed isyanları sonrası Kürt düşmanlığı, kitlesel saldırganlık boyutuna tırmandı.

"Barış" söylemleri devam etse de ve PKK her seçim dönemi "ateşkes" kararları olsa da, o yıllar Kürtlere dönük baskı ve şiddetle geçti. Kürtçe konuşmak bile tutuklanmaya, hatta linç edilmeye varan saldırılara neden oldu. "Çok dilli belediyeçilik" suç kapsamına alındı, belediye başkanları tutuklandı vb...

Başlamadan biten "Kürt açılımı"

2009 yılında dönemin cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün "her şey güzel olacak" sözüyle yaratılan umut dalgası, ardından Erdoğan'ın mecliste "analar ağlamasın, akan kan dursun"lu tiratları ile "Kürt açılımı"nın perdesi aralanmıştı.

Ama daha öncesinden Talabani, bunun işaretlerini verdi. PKK'ye silah bırakma çağrısı yapacaklarını, dağdakilerin hapse değil evlerine dönmelerini istediklerini söyledi. AKP hükümetinin de "eve dönüş" adı altında bir pişmanlık yasası üzerinde çalıştığı ortaya çıktı.

Tek başına bu tablo bile, "Kürt açılımı"nın ABD'nin isteği doğrultusunda Kürt işbirlikçilerinin arabuluculuğuyla gerçekleştiğini ortaya koyuyordu.

ABD'nin Ortadoğu'da hegemonyasını kurabilmesi için Türkiye'nin bazı adımlar atması gerekiyordu. Bunun birinci ayağını, Güney Kürdistan'daki işbirlikçileri ile Türkiye'nin ilişkilerinin iyileşmesi oluşturuyordu ki, bu yönde önemli bir mesafe alınmıştı. İkincisi ise, Türkiye'de bazı kırıntılarla Kürt sorununun ötelenmesiydi. Çünkü ABD 2008'den itibaren kademeli bir şekilde Irak'taki askerlerini azaltmayı düşünüyordu. En rahat ayak bastığı Kürt bölgesinde sorun yaşamak istemiyordu. Daha önemlisi, doğalgaz ve petrol boru hatlarının güvenliği buna bağlıydı.

Fakat Türk egemenleri blok halinde ABD'nin yanında değillerdi.

Her emperyalist gücün işbirlikçileri bulunuyordu ve onların çıkarları ABD'ninkiyle çatışıyordu. Emperyalist savaşa birlikte bu çelişkiler keskinleşmiş, klikler arası çatışma açıktan ve şiddetli bir şekilde yaşanır olmuştur. "Ergenekon operasyonları" ile Çin-Rus işbirlikçilerinin kolu-kanadı kırılmışsa da, tümünden yokedebilmiş değillerdi. (Ki bu operasyonların bir amacı da, Kürt sorununu ABD'nin istediği biçimde çözebilmektir.)

ABD karşıtı klikler güçten düşürülmüştü, ama başta Genelkurmay olmak üzere şoven kesimlerden "Kürt açılımı"na muhalefet yine de yükseldi. Bunun üzerine **AKP, devletin Kürt sorunundaki yaklaşımının özsel olarak değişmediğini, "açılım"daki amacın PKK'nin tasfiyesi olduğunu itiraf etti.**

Zaten "açılım"ın kapsamı, AB Kriterleri olarak geçen "bireysel hakları" içeriyordu. O da Kürt dili ve kültürü üzerindeki resmi inkarın biraz gevşetilmesinden ibaretti. Bir de Öcalan'ın tecrit koşullarının değişmesi, yanına 8 tutsağın daha gönderilmesi vardı. Devletin bu adımları karşılığında PKK de gerillaları Türkiye sınırlarının dışına çıkaracaktı. Herhangi bir "suç" işleyenler ise, "etkin pişmanlık" denilen maddeden yararlanacaktı.

Bunun ilk adımı olarak, Kandil ve Mahmur kamplarından 34 kişiden oluşan "barış grubu" 19 Ekim 2009 tarihinde Silopi'nin Habur kapısından giriş yaptılar. **Gruptakiler, "barış ve demokrasi için taleplerini müzakerelere etmek üzere Öcalan'ın direktifleriyle geldiklerini" söylediler. Fakat sırında kurulan "seyyar mahkeme"de ifadeleri pişmanlık yasasına uygun şekilde düzenlendi ve aynı gün serbest bırakılmaları sağlandı.** Kürt milletvekilleri ve belediye başkanlarının içinde olduğu yüzbinlerce kişi, onları karşılamaya gittiler. Silopi'den Diyarbakır'a kadar geçtikleri her yerde sevinç gösterileriyle karşılandılar. Ve Diyarbakır'da onlar için düzenlenen dev bir mitinge katıldılar, konuşmalar yaptılar.

"Barış grubu"nun Türkiye'ye geldiği gün, ABD eski Dışişleri Bakanı Powell'ın da Türkiye'de olması elbette tesadüf değildi. Powell, İngiltere'nin IRA ile barış görüşmeleri sırasında da aktif görev almıştı. "Bölgeye barış ve istikrar gelirse, Türkiye dünyanın enerji

kavşaklarından biri haline gelecek” diyordu.

Kürt sorunu gerçekten çözülmüş gibi bir hava estirilirken, bir-kaç gün içinde her şey tersine döndü. **Grubun karşılama ve yargılanma biçimi, faşist-şoven kesimleri ayaklandırdı; yeni bir şoven dalga başladı.** Bunun üzerine Avrupa’dan gelmesi planlanan “barış grubu” durduruldu. Kandil’den gelenler hakkında davalar açıldı. Bir kısmı tutuklandı, bir kısmı da geri gitmek zorunda kaldı.

“Açılım” kapsamında verilen sözler de tutulmadı. Üniversitelerde “Kürt dili ve edebiyatı” bölümü açma vaadi, YÖK’ün “Yaşayan Diller Enstitüsü” adı altında eritildi. Kürtçenin seçmeli ders olarak okutulması bile ortada bırakıldı. Anayasal değişiklik talepleri ise tamamen rafa kaldırıldı. Sadece İmralı’ya 8 tutsak gönderildi ve TRT’nin Kürtçe kanalı açıldı.

Kısacası “dağ fare bile doğurmamış”tı. Bir kez daha şişirilen beklentilerle halk hüsrana uğradı. **Reformist partilerden kimi devrimci yapılara kadar geniş bir kesim, “Kürt açılımı”nı desteklemiş, “Barış ve Demokratik Çözüm Platformu” kurarak, sürece aktif bir şekilde katılmışlardı.** “Kürt sorunun çözümü bakımından tarihsel bir eşikteyiz” diyorlardı açıklamalarında; AKP’nin “tarihsel fırsat” sözünü çağrıştıran bir şekilde... “Kürt açılımı”nın ABD’nin ve işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda gerçekleştiği, karşılığında kırıntıların sunulduğu çok açık olduğu halde... Bırakalım bu kadar küçük kırıntıları, federal ya da özerk yönetimleri kabul etmek durumunda kalan İngiltere, İspanya gibi ülkelerde bile ulusal sorun çözülebilmemiş değilken... Esasında emperyalist-kapitalist sistemin, ulusal sorunu çözmek gibi bir kabiliyeti kalmadığı defalarca kanıtlanmışken...

“Açılım” kadük hale geldikten ve yerini şoven saldırılara bıraktıktan sonra, aynı kesimler buna destek sunmamış gibi, verip-veriştirmeye başladılar. Oysa **önemli olan, yalan ve demagojiyle kitlelerin bilinci dumura uğratıldığı anlarda gerçekleri ortaya serebilmektir.**

Komünist ve devrimcileri, diğer akımlardan ayıran bu özellikti. **Diyelim ki, yanlış değerlendirme yaptılar; o durumda özeleştirme vermeleri ve bundan ders çıkarmaları gerekiyordu. Ama asla öyle olmadı. Aynı şeyleri, estirilen yeni bir rüzgarla birlikte tekrarlamaktan geri durmadılar.** Benzer bir filmi, ilkinden daha uzun ve daha hararetle biçimde “çözüm süreci” döneminde yeniden göreceklik.

Sürecek...

YA BARBARLIK İÇİNDE YOKOLUŞ

YA SOSYALİZM!

Bir haberim var size,
Telgraf direklerinin
Demir saçaklarını titreten
bir haber,
Fakat en büyük tehlike
En büyük keder
Ayıramaz birbirine kenetlenen
Kolların zincirlerini
Kenetlenin
Öldü Lenin!

Nazım Hikmet

DEVRİMCİ DURUŞ